

V 61. čísle BEZEVSĚHO mimo jiné najdete:

Safety Road

Beseda s panem Siebertem

Manželé Bartůnkovi

Leap Makers

Prezentace školy

Milí čtenáři,

od našeho posledního setkání zde na úvodní straně uplynula velmi dlouhá doba. Prázdniny jsou nenávratně za námi, přírodu naplno ovládnul podzim. Na stromech ještě nějaké listí zbylo, některé stromy a keře jsou už ale holé. Pořád ještě není tak sychravo, jak jsme v tomto období zvyklí. Letošní podzim je milosrdný, teplý a slunný. Nebývale teplé babí léto nám umožnilo trávit hodně času venku. Ale teplotní zvraty přišly, nic netrvá věčně. Dva dny nočních mrazů ve mně probudily vnitřní chlad, a tak jsem ze skříně vytáhla zimní bundu. Taký letos pěkně fouká, k mé radosti vidím tady u nás v okolí, že se pouštějí draci. Nostalgicky s manželem vzpomene na časy, kdy byli naši kluci malí. Podzim jsme si s nimi užívali naplno.

Dnes od rána prší, ven mě to rozhodně neláká. Alespoň mám čas na korektury a doplňující texty, které tvořím nakonec, aby byly aktuální. Takovým je třeba úvodník, se kterým se právě lopotím.

Tento víkend uzavře sladké dlouhé volno, které jsme si všichni užívali během pod-

zimních prázdnin. Vrátil se nám zimní čas, a tak se brzy stmívá, večery se protáhly. Mám ráda tohle nastupující období. Zbývá mi čas na tvoření. Pokud má člověk chuť něco vytvářet, být kreativní, prý nestárne, nevyhoří.

Kreativní byli právě naši redaktori, musím je pochválit. Ti nejstarší opravdu vyrostli, jejich texty jsou bezvadné, zajímavé a motivující. Mám radost, že ti, kteří ze školy odešli, nadále spolupracují. Neuvěřitelné. A tak vás na stránkách i nadále budou provázet kresby od Šérly, texty od Hedviky alias Tapky (tuhle jsem jí napsala, že je to hotová spisovatelka) a opět se budeme potkávat na redakcích s Kájou alias Šmudlou. Samozřejmě mě neskutečně těší i to, že do redakce přišli naši nejmladší. Vypadají nadšeně, snad jim to vydrží. Víte, začít něco dělat s vervou a odhodláním je fajn, ale také je potřeba vytrvat. A to už taková hitparáda není. Tak se tiše modlím, aby byl mezi nimi někdo, kdo bude zrát jako víno a kdo bude oporu jako třeba čtvrtáci, moje nabíječky Martin alias Trucker, Kajči nebo Verča.

Dost úvah o budoucnosti, přítomnost je právě teď, tak ji prožijme naplno a pozitivně třeba s Bezevsého, které tu pro vás bylo, je a bude!

Iva Šabatová

Tvorba reklamní stěny pro výstavní akce

BEZEVSĚHO

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

KONEC ŠKOLNÍHO ROKU 2018/2019

V posledních měsících uplynulého školního roku proběhly na DM skupinové schůzky, zaměřené ne nejruznější témata jako je například šikana, přátelství, reflexe uplynulého školního roku, prázdninové plánování a mnoho jiného.

Několikrát se hrál na hřišti volejbal, byla uskutečněna anketa „Proč slavíme 8. 5. svátek“ a nezapomnělo se ani na tradiční „Honbu za pokladem“.

-lo-

ZAČÁTEK ŠKOLNÍHO ROKU 2019/2020 ZÁŘÍ, ŘÍJEN

Druhý měsíc školního roku se pomaličku chýlí ke konci a tak vám v následujících pár řádcích nastíním, copak se u nás „doma“ za ty dva měsíce událo. Letošní září, kromě tradičního „buřtování“, které s intráky proběhlo, to bylo pro nás na domově mládeže v mnoha věcech nové. Noví žáci, nový pan vychovatel, pár kousků nového nábytku a nové zážitky, které jsme prožili během letních prázdnin. Naši noví „prváčci“ si na svůj druhý domov zvykli velice rychle a moc se jim u nás líbí. Také nového pana vychovatele si naši intráci velmi rychle oblíbili. Starý nábytek jsme nahradili novým, aby se nám tu líbilo zase o trochu více. No a zbývá něco málo zmínit o nových zážitcích, které jsme všichni „nasbírali“ během prázdnin. Pro někoho byly prázdniny pracovní, pro někoho cestovatelské, pro někoho znamenaly nová přátelství, pro někoho nová zklamání, pro někoho nové úspěchy, pro každého z nás byly prázdniny něčím jiným, něčím novým, ale na jednom jsme se všichni shodli, byly krátké... Tak ještě že se můžeme těšit na ty další, vánoční, které tu budou za pár týdnů.

Za vychovatele Mgr. Monika Burdová

A PŘIŠLA POTOPA

V neděli 6. října jsem přišla do práce na domov mládeže a čekalo mě nepříjemné překvapení – celé spodní patro budovy bylo zatopené vodou z prasklého potrubí.

Zavolala jsem našeho údržbáře pana Fochta. Ten doma právě vylezl z vany a těšil se na poklidný nedělní večer. Ihned přijel a začal situaci řešit. Vypnul vodu, která do té doby neustále silným proudem unikala a začal ji z přízemí odstraňovat. Přidala jsem se k němu a požádala o pomoc i příjíždějící žáky. Neváhali a okamžitě se do boje s potopou zapojili. Největší kus práce odvedl Zdeněk Šelmek. Velké poděkování patří nejen jemu, ale samozřejmě i všem ostatním.

Vychovatelka L. Obergruberová, DM

2019-10-6 20:22

OKÉNKO ŠKOLNÍ METODIČKY PREVENCE PŘEHLED PREVENTIVNÍCH AKTIVIT

KONEC ŠKOLNÍHO ROKU 2018/2019

V květnu minulého školního roku proběhly celkem tři třídnické hodiny s nejrůznějšími tématy:

- 3.S – řešení plesu – jak spolu komunikovat
- 2.P – problémy třídnictví a výuky jazyků
- 1.A – pozitiva a negativa třídy

ŠKOLNÍ ROK 2019/2020 - září, říjen

V září žáci tříd 1.A a 1.S zažili třídnické hodiny, jejichž cílem bylo, aby se žáci vzájemně seznámili a lépe poznali, a také aby více poznali svého třídního učitele a on je.

Tyto třídnické hodiny byly naplněné hravými aktivitami, jako je Mluvicí kamínek, Provázky, Rady, Rozhovory..., které umožňovaly vzájemnou komunikaci a kontakt.

Ve všech třídách také proběhlo malé dotazníkové šetření, mapující, nakolik se žáci naší školy cítí ve svých třídách dobře a bezpečně.

V říjnu se uskutečnily za přítomnosti třídních učitelů a školní metodičky prevence třídnické hodiny ve 4.S a 1.S.:

- Ve 4.S bylo hlavním cílem zmapovat, jaké problémy třída má, a také vzájemně sdílet stav přípravy na maturitu.
- V 1.S za pomoci společných aktivit měli žáci možnost si popovídat o tom, jak jsou ve třídě spokojeni, jaké mají zájmy a koníčky, co vše je spojuje a jaké jsou silné stránky této třídy.

Poslední říjnovou aktivitou byla přednáška LEAP MAKERS pro 3.A a 4.S, o které je napsáno podrobněji v samostatném článku.

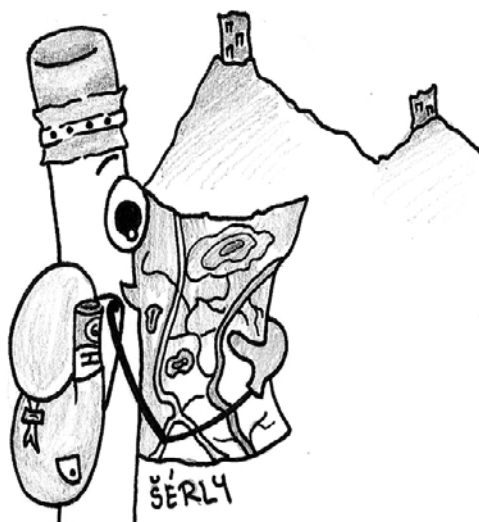
Výsledky dotazníkového šetření

– téma: třídní klima

Ze 161 žáků, kteří se šetření zúčastnili, se:

- 93 žáků cítí ve své třídě dobře a bezpečně (58%)
- 64 žáků cítí napůl (čili něco mezi) dobře a bezpečně (40%)
- 4 žáci se necítí ve své třídě dobře a bezpečně (2,5%)

-lo-

LEAP MAKERS na Polygrafce

Studenti 4.S a 3.A budou v tomto školním roce opouštět naši školu a hledat naplnění dospělého života. Přemýšlela jsem, jak jim v hledání nové životní cesty pomoci, a v internetovém světě jsem objevila dva mladé muže – Mikyho Škodu a Matouše Vinše (cestovatele, podnikatele, Matouš je navíc autorem Travel Bible), jejichž život je pro mladé velkou inspirací. Oslovila jsem je a oni ochotně k nám na Polygrafku přijeli a podělili se o své zkušenosti (jak uvěřit ve vlastní schopnosti, vzít na sebe odpovědnost, hledat své silné stránky, kriticky myslet, měnit sny v realitu...).

Přináším vám pár dojmů žáků ze 3.A a 4.S, kteří se přednášky zúčastnili:

- Za celé čtyři roky různých přednášek jsem se konečně dočkal této úžasné přednášky, která mi otevřela oči. Uvědomil jsem si, že nechci být do konce života otrokem různých firem. Chci mít život, který dává smysl a který zde zanechá velkou stopu. Moc děkuji Mikymu a Matoušovi, kteří otvírají tímhle způsobem oči spoustě lidí.
- Musím uznat, že po dlouhé době to byla beseda, která mi opravdu otevřela oči. Líbil se mi styl jejich projevoování se vůči nám. Jsou to oba sympatičtí kluci. Líbí se mi, že se nám snažili otevřít oči a pomoci nám s vyděláváním peněz. Chtěla bych poznat víc takových lidí.
- Oceňuji jiné téma přednášky, než jsme doposud měli. Přednáška byla velice hezky vedená a kluci byli velmi příjemní. Osobně jsem si z této přednášky hodně odnesla, přišla mi velice zajímavá.
- Přednáška byla super, ale krátká. Strašně mě zajímalo, co dělají a jak se k tomu dostali. Než sem dnes přišli, tak jsem slyšel o X-Challenge. Strašně mě potěšilo, že to dělají takoví lidé, co na tom byli podobně, jako my teď. Mám veškeré kontakty, doufám, že se ještě potkáme.
- Dnešní přednáška mi přišla velmi zajímavá a už od samého začátku mě mile překvapila. O této věci jsem slyšela poprvé a v hlavě mi utkvělo mnoho zajímavých situací. Pomohlo mi to si uvědomit priority života, co je vlastně důležité, a čím se nemá ani význam zabývat. Popravdě bych takových přednášek chtěla víc. Děkuji moc za super

užitečné rady, které se mi do života určitě budou hodit.

- Tahle přednáška si mi velmi líbila, tohle jsou ty typy přednášek, které bychom měli mít, protože nás to naučí něco do života. Upřímně, i když jsem nebyli moc aktivní, za sebe můžu říct, že mi to v dost věcech otevřelo oči, protože vím, že celý život nechci sedět někde v kanceláři či být za pásem, nechci mít nadřízeného. A když za vámi přijdou dva skoro stejně staří kluci a řeknou vám, že to jde, že můžete vlastně začít na blbosti, tak je to hodně motivující. Určitě zkusím být v životě úspěšná. Tyhle přednášky jsou opravdu přínosné pro nás, jakožto dospělé jedince, protože za chvíli každý skočíme do života a nikdo nás nebude držet za ručičku.
- Beseda se mi moc líbila. Uvědomil jsem si spoustu věcí a možná mě i motivovala k realizování svých snů. Dozvěděl jsem se podstatné základy k založení vlastního podnikání.
- Dosud nejlepší přednáška. Taková, ze které mám najednou pocit, že zvládnou vše. Nedokážu ani popsat tu obrovskou motivaci, nejen do cestování, ale hlavně do života celkově. Bylo zvláštní, jak mi to vše sedělo. Už léta jsem od táty poslouchala vyprávění z Alp, ale vždycky jsem došla k cíli, že já tolik, co on, nikdy neuvídím a nezažiju. Nyní to vidím jinak a určitě se do budoucna plánuji zapojit do X-Challenge.

Malé info o lektorech:

MIKY ŠKODA

- Founder & CEO ve společnosti X-Challenge
- Autor knihy ve společnosti LeapMakers
- Founder & CEO ve společnosti LeapMakers
- Lektor ve společnosti Naučmese.cz
- Předtím pracoval jako Founder pro LowCost Race
- Předtím pracoval jako Co-Founder/Owner pro Play with balls
- Studoval obor Rekreatologie na škole Palacký University
- Studoval na škole University of Las Palmas de Gran Canaria
- Studoval obor Physical therapy na škole Charles University

MATOUŠ VINŠ

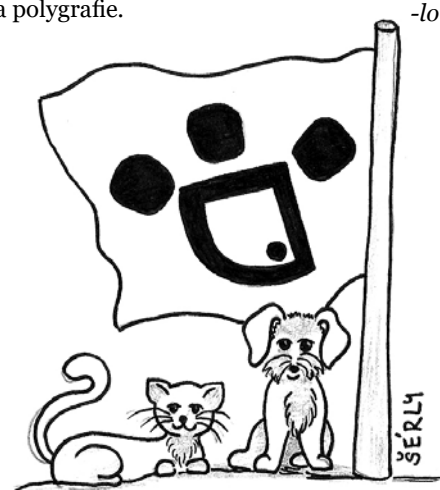
- Author ve společnosti Travel Bible
- Social Media Consultant ve společnosti Na volné noze

- Fotograf, videomaker, cestovatel - www.matous-vins.cz ve společnosti Matouš Vinš
- Pracoval ve společnosti Hudebník a Busker
- Předtím pracoval jako redaktor pro ŽelPage
- Studoval na škole Masaryk University

Na své fb stránce Miky napsal:

Jedna z našich nejlepších LeapMakers přednášek s Matoušem na škole. Přihlásilo se hned několik studentů s geniálními nápady na projekty a chuť je realizovat.

Mladá generace je neuvěřitelně nadaná, stačí je pošouchnout správným směrem. Díky za pozvání, SOŠ mediální grafiky a polygrafie.

POZVEDNĚTE SLABÉ

Studenti naší školy se opět zapojili do dobrovolnické sbírky, a to do sbírky **Pozvedněte slabé**. Získané finance jsou určeny pro **Oblastní charitu Rumburk, a to konkrétně na podporu asistenční služby pro rodiny s dětmi**.

Sbírka proběhla 24. října 2019 za krásného slunečného podzimního dne. Zúčastnilo se jí šest dvojic žáků, a protože podmínky vzhledem k počasí byly velmi příznivé, očekávala jsem velmi dobrý výtěžek. Konečný výsledek vypočítaný dle počtu prodaných předmětů (pokladny rozpečetuje pouze pořádací organizace) byl 3 000 Kč, což bylo vzhledem k minulým rokům trochu zklamáním. O to větší radost jsem pak měla z e-mailu, který jsem dostala od pana Helliše, zastávajícího pořádací organizaci, Euroregion Nisa, že výsledná částka činí nakonec 4 000 Kč.

Chci poděkovat všem zúčastněným studentům i všem pedagogům, pracovníkům školy a žákům, kteří do sbírky přispěli.

Na závěr uvádím přehled výsledků jednotlivých dvojic (částky jsou vypočítané jen podle počtu prodaných předmětů, reálné částky byly u každé z dvojic mnohem vyšší):

1. Kovaříková, Tazlerová - 1 080 Kč
2. Valentová, Sováková - 930 Kč
3. Jankechová, Mériová - 390 Kč
4. Novotný, Louda - 270 Kč
5. Stankovičová, Miková - 240 Kč
6. Charvát, Zítka - 90 Kč

Se zbraní v ruce

Zbraň není jen brokovnice, ale může se jí stát i auto, když nejsme zodpovědní a chováme se tak, že nerespektujeme pravidla silničního provozu.

Preventivní akce SAFETY ROAD nám to ukázala prakticky i teoreticky. Když se točíte ve voze na střechu a zpět, není to úplně jako na kolotoči. Žaludek se vám ani nestáčí houpat, spíše je to nápor na hlavu. Pásy se zařezávají do těla, tlak stoupá.

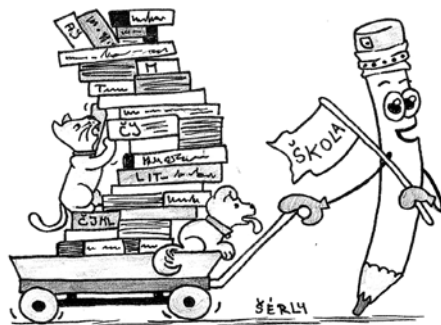
Ani zdánlivě malé množství alkoholu není nepodstatné. Vyzkoušeli jsme brýle, které simulují vnímání „upravené“ alkoholem, únavou, LSD, heroinem. To tedy stálo za to. Podlaha se houkala, zvedala a klesala, předměty okolo nás se ztrácely a zase vynořovaly, a to jsme se jen prostorem opatrně pohybovali po svých. A tak někdo sedne za volant...

Zážitky dala dohromady 3. S

Jak se líbí 2.A druhým rokem ve škole

- Druhý ročník je fajn, řekla bych, že možná lepší, než to bylo v prváku. Víc se bavím s ostatními ze třídy a jsem s tím sto procentně spokojená.
- Je to normální. Lepší asi než prvák. Víc jsme se sblížili, bavím se s lidmi, se kterými jsem se v prváku nebavila. Praxe mne začaly bavit. Je to super.
- Druhák mi přijde asi lepší, než prvák. Prvák, ten byl ze začátku hodně o stresu – noví lidé a nová škola, ale teď už víme, jak to tady chodí, takže je to fajn.
- V druháku je to lepší v tom, že už víte, jak to tady chodí a už znáte ty lidi. Už se tady necítím až tak dobře jako v prváku. Je to tady i hodně o přístupu učitelů, někteří mě zklamali a to mě mrzí. Těším se ale, až budeme mít třídnickou hodinu, a snad se to nějak zlepší a budu se tady cítit dobře jako v prváku.
- V druháku mi to zatím přijde možná ještě horší než v prváku na začátku. Necítím se tu moc dobře a nebaví mě ty hodiny a jak jsme rozdělení. Těším se na třídní hodinu s paní Obergruberovou a doufám, že se pak něco změní a všichni se tu budeme cítit lépe a budeme to tu mít rádi.
- Zatím je to v pohodě. Ve druháku se mi líbí, je to super. Těším se na turistický

kurz. Jsem ráda, že k nám nikdo nepropadl.

- Líbí se mi ve druháku, je to úplně stejně jak v prváku.
- Atmosféra nula procent, třída patnáct procent, učitelé sedmdesát pět procent, paní učitelka Bartůňková je fajn, učení je lehké, praxe jsou fajn, a na intru je to furt to samý.
- Velice se mi tu líbí. Jsem ráda, že jsem se na tuto školu dostala a že tu mohu studovat. Moc se těším na turistický kurz. Moc mě tato škola baví, mám moc ráda praxe.

-Donny-, -Wolfie-

Třída 1.S a její první den na odborném výcviku

POLYGRAFKA na trase Liberec - Děčín - Rumburk

V měsíci říjnu a listopadu se naše škola zúčastnila třech významných akcí zaměřených na nabídku vzdělávání „EDUCA MYJOB LIBEREC, „Veletrh vzdělávání škola Děčín“ a „for EDUCATION & JOBS 2019 Rumburk“. Věřím, že naše prezentace a nabídka mnohé zaujala a že nám tyto akce přivedou šikovné žáky. Významnou měrou na úspěchu akcí se podíleli třetíci, jak vyplývá z následné fotoreportáže.

24. října 2019 - Děčín

10. - 12. října 2019 - Liberec

6. - 7. listopadu 2019 Rumburk

Jiří Maláček na Polygrafce

Naštěstí se to už dnes zdá neuvěřitelné, ale nejsou tak daleko doby, kdy jednou z mála možností, jak získat objektivní a pravdivé informace, bylo tajné poslouchání silně rušené rozhlasové stanice Svobodná Evropa. A právě o své práci v Rádiu Svobodná Evropa hovořil s našimi žáky někdejší hlasatel Jiří Maláček, který dne 20. června zavítal do Rumburku, aby zavzpomínal na své dětství poznamenané zločinným komunistickým režimem. Otec Jiřího Maláška byl v roce 1948 z politických důvodů zatčen, posléze krutě vyšetřován a po soudu téměř dvanáct let vězněn (např. ve věznici v Leopoldově). Bolestivé vzpomínky na dětství plné překážek spojené s dlouhodobou nepřijemností otce byly vystříhány líčením odchodu do emigrace, kam pan Jiří odcházel se svou těhotnou ženou. Pan Jiří naštěstí brzy obdržel profesní nabídku do Rádia Svobodná Evropa, přesunul se do Mnichova a dlouhá léta působil v dnes již legendární instituci, která dodávala lidem za železnou oponou odvahu, potřebné informace, ale také v Československu nedostupné písně, jejichž poslech přibližoval svobodu, kte-

ré se v zemích pod vládou komunistů nedostávalo. Žáky velmi zaujalo také vyprávění o písničkáři Karlu Krylovi, který patřil ke kolegům a kamarádům pana Maláška. V závěru besedy zaznělo několik moudrých poznatek vztahujících se k současnosti, ale také cenné myšlenky zkušeného muže, které u žáků rezonovaly, ať už šlo o názor na dnešní společnost, či o několik slov o pevném a více jak půl století trvajícím manželství pana Jiřího a jeho ženy. I dodatečně si vážím ochoty a otevřenosti Jiřího Maláška, se kterými předstoupil před naše žákovské publikum. Besedu svou moderací doplnily žákyně Lucie Vajsová a Nikol Porazilová, které se na celou akci výborně připravily a současně pomohly pro našeho hosta vytvořit skvělé zázemí. Snad právě díky podobným setkáním si žáci lépe uvědomí krutost totalitních režimů, které Československo v minulém století postihly. Nezbyvá než poděkovat panu Maláškově, že přijal naše pozvání a popřát mu do dalších let pevné zdraví a mnoho energie v jeho rozmanitých aktivitách.

-fis-

Zpráva o odchodu statečné ženy a výjimečné české herečky Vlasty Chramostové mě zasáhla zejména lidsky, proto se předem omlouvám, ale můj text bude mít daleko k ucelenému vzpomínání, protože myšlenek je mnoho a uspořádat je prozatím nedokážu. Vlasta Chramostová prožila ve svém životě vzlety i pády, chvíle úspěchů a radosti na straně jedné, bolesti a četné rány osudu na straně druhé. Její osud nebyl jednoduchý a černobílý. Ti, kteří rádi škatulkují a vynášejí ukvapené soudy, jí nemohli a nemohou porozumět. Osobně jsem paní Vlastu poprvé spatřil v Divadle Kollowrat, kde jsem navštívil její benefici Tři životy. Když jsem si ještě záhy přečetl její knižní paměti (všem žákům vřele doporučuji k přečtení), ke kterým se od té doby stále vracím, zůstal jsem její osobností nadobro ovlivněn a fascinován. Následovala setkání na chalupě v Prysku, kde jsem mohl být svědkem upravdě temperamentních, ale láskyplných rozhovorů s jejím neméně skvělým mužem, někdejším kameramanem Stanislavem Milotou. Myslím, že jejich příběh je inspirativní především pro dnešní dobu, ve které už obvykle příliš nevěříme, že je možné, aby spolu dva lidé setrvali v partnerském vztahu až do konce života. Se svou tehdejší přítelkyní jsem oba navštívil i v legendárním bytě u Národního muzea, ve kterém paní Vlasta v sedmdesátých a osmdesátých letech provozovala bytové divadlo, když jí normalizační režim zakázal veškerou oficiální uměleckou činnost. Pohyboval jsem se v tom prostoru takřka nábožně, protože jím přece kráčely dějiny. Nejsilnější vzpomínka se ale vztahuje k říjnovému podvečeru roku 2012, kdy se v rumburském muzeu uskutečnila s paní Vlastou beseda. Tehdy se mi splnil můj velký sen, neboť jsem s paní Chramostovou mohl stát na jednom pódiu.

S Vlastou Chramostovou odešla velmi hluboká a moudrá žena, která přes všechny životní strasti neztrácela nadhled a humor. Poznal jsem ji jako pravdivou a autentickou osobnost, která nikdy nepřestávala být svá. Paní Vlasta vyznávala humor jako životní postoj, ale především

Beseda s Oskarem Georgem Siebertem

V dějinách našeho regionu nenajdeme mnoho historických událostí, které by tolik ovlivnily jeho dosavadní podobu, a přitom působily i s velkým časovým odstupem při nejmenším kontroverzně. Problematika sudetských Němců a jejich vnímání po skončení druhé světové války k takovým tématům bezesporu patří. Nejen z tohoto důvodu navštívil 11. října 2019 naši školu amatérský filmař a spisovatel Oskar Georg Siebert. Muž, který přítomné žáky nadchl svým elánem, otevřeností i smyslem pro humor pojal uvedené setkání originálně a netradičně. Diváci se tak ocitli na akci, kterou lze z poloviny nazvat besedou a z druhé poloviny literárním čtením (prostě německy „halb und halb“). Autobiografická kniha Jak se stal Bruno špiónem, ze které náš host předčítal, se dotýká nejen jeho etnického původu, ale také perzekuce, které byl vystaven ze strany komunistického režimu, především po roce 1968. V rámci besedy autor zavzpomínal na svůj pobyt ve vyšetřovací vazbě, dlouhodobé problémy se Státní bezpečností i na potřebu se k této minulosti vracet a ve formě svědec-

tví o ní hovořit zejména s nastupující generací žáků a studentů. Za zajímavé považují vyznání Oskara Georga Sieberta směrem k češtině a české kultuře. Jak cenná a pro někoho možná nečekaná jsou taková slova pronesená z úst člověka, který od druhé poloviny sedmdesátých let žije trvale v Německu. Možná také proto žáci hosta odměnili dlouhotrvajícím potleskem, který si pan Siebert zasloužil také proto, že v onom týdnu absolvoval ve svých 77 letech několik podobných literárních čtení i na dalších místech České republiky, kam se pravidelně vrací z německého Regensburgu. Děkuji panu Siebertovi za krásný zážitek a ochotu podělit se o své vzpomínky na období komunistického režimu s našimi žáky. Závěrem si dovoluji připomenout slova katolického kněze, který vyrůstal v severočeském Oseku a byl konfrontován s podobnými dějinnými událostmi jako Oskar Georg Siebert. Na moji otázku, jaký má vzkaz pro budoucí generace, odpověděl: „*Jestli jsi Čech nebo Němec, je pro kočku, buď dobrým člověkem.*“

-fis-

byla obdařena neobvyklým darem sebereflexe. Nikdy se nezabavila přísnošti k sobě samé, hledala pravdu a svá někdejší selhání stále vysvětlovala a podrobovala neúprosné kritice. Přitom právě ona obětovala nejlepší herecká léta, jelikož trvala na svých občanských postojích a nepřizpůsobila se poměrům, které v Československu zavládly po srpnové okupaci roku 1968. Osobně mě trápí, že jsem vinou ztráty

kontaktu a řady každodenních povinností a starostí v posledním roce neuskutečnil s paní Vlastou zamýšlené setkání. Bezpečně ale vím, že na Vlastu Chramostovou nepřestanu nikdy vzpomínat a s jejími osudy seznamovat své žáky. Teď už jen zbývá chovat se po zbytek života natolik slušně, abychom se mohli jednou potkat „tam nahore“. Paní Vlasto, s vděčností a obdivem!

Filip Stojaník

* 17. listopad 1926

† 6. říjen 2019

Nováčci v redakci Bezevšeho

Do redakce školního časopisu přibýlo šest nových tváří. Kdo jsme a jaký obor studujeme? Všichni chodíme do prvního ročníku studijního oboru reprodukční grafik pro média do třídy 1.S. Tým jsme posílili o dva novináře, dvě kreslířky, fotografku a občasného novináře s fotografem v jednom.

Mé jméno je **ELIŠKA STÁRKOVÁ**, je mi patnáct let, bydlím v Kamenickém Šenově, v časopisu budu působit jako jeden z nových novinářů. Představím také zbytek nových tváří.

MARTIN SURÝ

Martinovi je 16 let, pochází z Ústí nad Labem a v Bezevšeho bude stejně jako já novým redaktorem. Jeho hlavním zájmem byl dlouhou dobu tanec, konkrétně taneční styl Show dan-

ce, který vám on sám v tomto čísle přiblíží. Martinova silná stránka je bujná fantazie a cílevědomost. Kdyby mohl, natočil by všechny své sepsané příběhy. Martina na chodbách Polygrafky poznáte podle tmavšího vzhledu a hustého obočí, které mu kdejaká dívka může závidět.

ADÉLA KOUDELKOVÁ

Je patnáctiletá dívka z Nové Paky se smyslem pro humor, dobrým srdcem a zvláštní zájmovou činností, a to že je rozhodčí sportu integrovaná Boccia [boča]. Ale to

není vše. Adéla miluje focení, a proto budete fotografie, které zachycuje svým fotoaparátem, vídat v Bezevšeho velice často, protože bude na pozici fotografky. A z jakého důvodu se rozhodla stát se členem redakce? Chce lidem ukázat, že není jen chodící mamut s foťákem v ruce!

FRANTIŠEK GRÜNBERG

František je milovníkem hudby, kterou i sám doma vytváří. Kromě hudby ho baví jakákoliv kreativní činnost a technologie mu také není cizí. Už od malička ho fascinovaly knihy o vědě, doma má plnou knihovnu vědec-

kých knížek pro děti. A jak jsem již v úvodu zmiňovala, je tu jeden fotograf a novinář v jednom a tím bude právě František.

LENKA TŘETINOVÁ

A kdo bude do Bezevšeho kreslit? Tuto činnost bude vykonávat právě Lenka Třetinová, šestnáctiletá krásná slečna z Varnsdorfu. Svůj talent rozvíjí od devíti let a nejraději kreslí portréty, nebrání se však kresbě čehokoliv jiného, tedy až na zvířata. Kromě kreslení má ráda hudbu a ráda tráví čas venku s kamarády. Kromě kreseb v časopisu si jistě přečtete i nějaké články, o které by se Lenka ráda pokusila.

JIŘINA HEROUTOVÁ

Druhou kreslířkou je Jiřka. Je jí 16 let, pochází z Děčína, ale kvůli studiu bydlí u táty v Rumburku. Její kresby nebudou jen tak ledajaké. Budou zpracovány do krátkého příběhu ve formě komiksu. V komiksech bývají i texty, které nevidíte v češtině, ale v angličtině (nebojte se, bude u toho slovníček). Mimo jiné také ráda hraje počítačové hry nebo si barví vlasy.

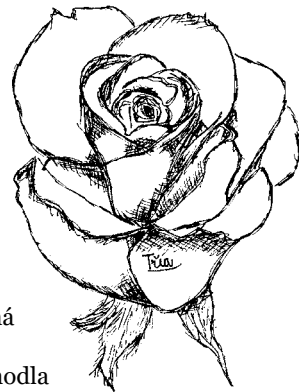

ELIŠKA STÁRKOVÁ

A kdo jsem já? Nemotorná holka, která má v jednom kuse nějaký úraz a jejím největším talentem je padat ze všeho, odkud to jen jde. Kromě pádů mám talent na dělání věcí na poslední chvíli, nedochvilnost a mým nepřítelem je čas, který rychle běží a já se v něm ztrácím. Ale musím se pochválit ve skvělých komunikačních schopnostech, které se vždy hodí, a ani ve zpěvu nejsem marná. V budoucnu bych ráda byla novinářkou, a proto jsem se rozhodla stát členem redakce. -Eliška-, foto -Adeleta-

Od zálib ke snům a dál...

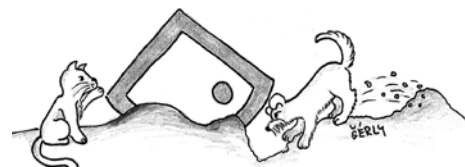

Každý z nás má nějaké záliby, tak i já se rozhodla

vám povědět něco o mně. Vraťme se na úplný začátek. V dětství jsem kreslila stejně jako ostatní malé děti. Postupem času jsem se zdokonalovala. Na prvním stupni základní školy byla výtvarka můj nejoblíbenější předmět. Zapojila jsem se se třídou do soutěže o nejkrásnější obrázek a vyhrála tak druhé místo. Co si pamatuju, nakreslila jsem žirafu v ohradce, no jo, to byly časy. Druhý stupeň nám přinesl i novou učitelku na výtvarku, která nás učila teorii o výtvarném umění, a to, co ona chtěla namalovat nebo nakreslit, nebylo zrovna v mé oblíbenosti. V šesté třídě jsem začala chodit do Základní umělecké školy ve Varnsdorfu, kam chodím doteď. Moje poděkování patří paní učitelce Denezhkině, která mi ukázala, jak se ještě víc zdokonalit v tom, co mi šlo, jak kreslit a malovat lépe nebo trpělivosti k dokončení díla do konce. Ano, občas jsem líná dodělat obrázek. Pár z nich čeká na správný okamžik, kdy je dodělám. Chodila jsem dokonce i na 3D malbu do Domova dětí a mládeže také ve Varnsdorfu, ale po roce přestal učitel vyučovat. Co se týče mé rodiny, ta mě v tom podporuje a za to jsem jim tolik vděčná. A co dál? Zlepšovat se, naučit se konečně nakreslit jakékoliv zvíře a celkově zrychlit tempo kresby. Co bych vám chtěla zanechat jako vzkaz ode mě? Nebojte se zkusit nové věci a dělejte, co vás baví. -Třea-

Jsmo samozřejmě rádi, že do redakce přišli noví členové. Jestli jim prvotní nadšení vydrží a budou pracovat, ukáže čas. Za ty dlouhé roky, co Bezevšeho existuje (od roku 1999), vím, že z hromady nadšenců zůstane jen hrstka. Uvidíme, zda se tito „mladí“ budou moci skutečně nazvat redaktory. -ŠA-

Redakce Bezevšeho ve školním roce 2019-2020

Při návštěvě ateliéru jsem obdivovala dekorace, které vytvořili naši učitelé grafici se svými žáky, aby následně nafotili materiál pro reklamu školy. Napadlo mě využít pozadí, než bude demontováno. A tak Martin Průša svolal všechny, kteří byli k zastížení, a O. Tichý nás vyfotil. Nejsme zde zdaleka všichni, což mě mrzí, ale ostatní dofotíme a nějak to vymyslíme. Každopádně sami vidíte, že je nás dost. Na stránkách nám bude opět pomáhat Šérlina tužka, kterou grafici též vyrobili. Stejně jako tužka bude Šérlý i nadále pro Bezevšeho kreslit, přestože už zakotvila na VOŠ. Tak ať se nám v redakci daří!
-ŠA-

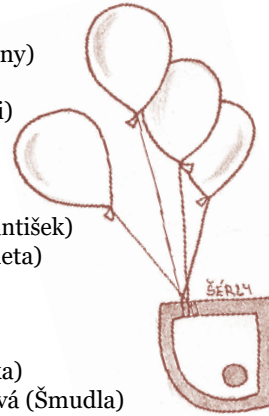
Redaktoři Bezevšeho

- Mgr. Iva Šabatová (ŠA)
- Ivo Šabata (iša)
- Mgr. Bc. Jiří Uher
- Bc. Lenka Obergruberová (lo)
- Roman Liščák
- Mgr. Filip Stojaník (fis)
- Tomáš Slezák
- Martin Průša (Trucker)
- Karolína Štěpánková (Kajča)
- Karolína Kočová (KK)
- Veronika Petrová (Verča)
- Jan Šach (Honzaš)

- Dan Rýdl (Dan)
- Dominika Alešová (Donny)
- Tereza Pišová (Wolfie)
- Sabina Kovandová (Sabi)
- Martin Surý (Marťas)
- Eliška Stárková (Eliška)
- Lenka Třetinová (Třea)
- František Grünberg (František)
- Adéla Koudelková (Adeleta)
- Jiřina Heroutová (PG)

Externisté:

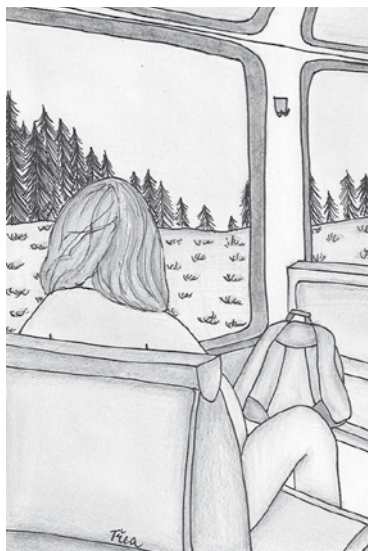
- Šárka Makovská (Šerly)
- Hedvika Poupová (Ťapka)
- Karla Brodinová-Kurková (Šmudla)

ČESKÁ DOPRAVA

Jak často jezdíte veřejnou českou dopravou? Stalo se vám někdy, že jste nepřijeli na určité místo včas? Věřte mi, že nejste jediní.

Například já jezdím každou neděli na internát a ještě se mi za poslední tři roky nestalo, abych dojela včas. Když jezdím ze Cvikova, kde bydlím, do Rumburka, kde studuji, autem, dostanu se tam za necelých čtyřicet minut. To přece ale není žádné dobrodružství. A tak jezdím s Českými drahami, kde třeba ve vlaku strávím noc a „skejsnu“ tam na dvanáct hodin. Ano, vlaky mě nikdy nepřestanou překvapovat, ani to jejich rutinní zpoždění, se kterým musíme většinou počítat. Takové dlouhé cestování je ale

i přínos. Třeba by mě nikdy nenapadlo, že budu dobrovolně a s radostí číst povinnou četbu. Ale ve vlaku či autobusu mám času tolik, že jsem schopná dvacet knížek přečíst za jediný měsíc.

Někdy jsem za to vlastně i ráda, když se vlak na dvacet minut zastaví v lese a já jen koukám hluboko do něj a přemýšlím o věcech, nad kterými bych se ani nezastavila. Mám tak čas být sama se sebou a urovnat si myšlenky.

Horší stránka cestování je ta, když sedíte v přeplněném autobusu, jste namačkaní u okýnka a bojíte se, že až budou hlásit vaši zastávku, ani se nestačíte prodrat davem lidí, co nás obklopuje všude kolem. A to bohužel není jediná špatná vlastnost autobusů a jejich malých a stísněných prostor.

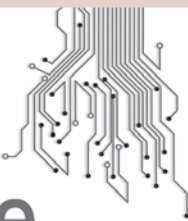
Jak prožíváte vy každodenní strasti s českou dopravou? Nebo si myslíte, že by váš vlak či autobus dovezl ze severních Čech na Moravu bez překvapení a na čas?

Bára Kalbáčová, 3. P

školní výzva | úterý 26. 11. 2019

Polygrafka offline

jeden den bez mobilů, počítačů, tabletů a jiné elektroniky

- Umíš si představit jeden den bez svého mobilu?
- Jak se cítíš, když nemáš svůj telefon v dosahu?
- Co bys dělal, kdyby vypadl internet na celý jeden týden?
- Jak dokážeš využít čas, který netrávíš na sociálních sítích?
- Dokážeš se soustředit na práci či studium bez přerušování a kontrolování svého telefonu?

Nakolik jsme jako jedinci součástí systému? Dokážeme tento systém na omezenou dobu opustit a osvobodit se tak od pocitu, že musíme být neustále dostupní? Dokážeme opustit svou komfortní zónu? Cílem celé výzvy je co největší účast, zapojení studentů, učitelů a celého personálu školy – proto řekni o výzvě všem lidem ve svém okolí, diskutujte a motivujte se navzájem! Zaujala tě výzva? Vyplň přihlášku!

Dotazníkové šetření proběhne v pátek 8. 11. 2019 ve třetí vyučovací hodině.

Více informací poskytne Ing. Andrea Bartůňková v kabinetě ve 2. patře.

Tento měsíc čeká naši školu výzva, která možná vyvolá diskuzi. Výzvou pro studenty, jejich učitele i ostatní pracovníky školy bude strávit jeden den mimo dosah moderních technologií. Jednoduše na jeden jediný den nevzít do ruky mobil ani tablet, nepouštět si hudbu do uší, nezapínat sociální síť, nesjíždět videa na Youtube, nechatovat s přáteli dlouhé hodiny a spoustu dalších aktivit, které mnohým z nás vyplňují značnou část dne. Jinými slovy odpoutat se na jeden jediný den od všech nástrah, které nám výdobytky posledních let připravily. Proč bychom to ale měli dělat? Zajímavá otázka. Stalo se vám někdy, že jste zapomněli svůj telefon doma nebo že se vybil baterie a váš telefon se uprostřed dne vypnul? Jak jste se při tom cítili? Byli jste nervózní? A pokud ano, z čeho?

Pokud vás někdy napadají otázky, zda a nakolik jste součástí systému, neustále pod drobnohledem, online a dostupní 24 hodin denně, pokud si uvědomujete, že lpění na moderních technologiích se vám nebo osobám ve vašem okolí vymyká z rukou, pokud se někdy ptáte sami sebe, co bychom všichni dělali, kdyby na dva dny celosvětově vypnul internet, právě vás by tato školní akce mohla zaujmout. Rozhodně není na místě tvrdit, že moderní technologie jsou špatné. Naopak, v mnoha ohledech nám moderní technologie usnadňují život. V dnešním světě je jednoduché udržovat kontakt s druhou osobou z druhého konce světa, vyhledat si potřebné informace během okamžiku, sdílet fotky z dovolené se svým okolím. Ovšem mnohdy se náš život natolik usnadnil, že jsme ho zapomněli žít! Tak se pojdme společně vrátit o krok zpět, může nám to jen prospět!

Podmínky na dotazníku!

Výzva se nevztahuje na využití moderních technologií v rámci odborného výcviku, školní výuky a administrace s tím spojené. Je potřeba striktně rozlišovat pracovní náplň od osobních důvodů. *A. Bartůňková*

4. místo v rámci Šluknovské ligy sálové kopané pro Polygrafku

22. října 2019 nás ve varnsdorfské sportovní hale reprezentovali:

R. Tejnar, J. Michalina, R. Habětínek, J. Šach, J. Jetmar, P. Mareš, J. Kotalík, T. Hladík, J. Dlouhý, M. Čapek

Život jinak aneb Aktivní žena, co touží rozdávat energii

Máte chvilku času? Trochu delší chvilku? Připravili jsme pro vás, naši věrní čtenáři, další nálož nových informací. Tentokrát o zájmech naší nové paní učitelky Andrey Bartůňkové. Je toho strašně moc, a proto nebudeme plýtvat vaší energií v dlouhém úvodu! Přejeme vám příjemné čtení.

Mohla byste se nám v rychlosti představit? Mé jméno znáte, jmenuji se Andrea Bartůňková, jsem učitelkou angličtiny a také ekonomiky a jinak jsem maminkou dvou dětí. Věnuji se BOSU, což je sport, kterému se věnuji už jedenáctým rokem jako instruktorka. Profesně učím od roku 2011, ale čtyři roky z toho jsem strávila na mateřské dovolené. Můj veškerý volný čas zabírá samozřejmě hlavně rodina. Základ je, že není žádný volný čas (směje se). Když se nějaký přeci jen najde, provozuji právě BOSU nebo jezdím na kole. Cyklistiku jsem vlastně převzala od svého muže, který se jí hodně věnuje. Je to úžasný sport! Dříve jsme dělali turistiku a zase brzy začneme. Až budou naše holčičky větší. Věnuji se také dobrovolnictví nebo aktivitám, které jsou spojeny se šetrným životním stylem. Ať už je to organizování burz oblečení, charitativních sbírek, úklidových akcí nebo bezodpadových setkání. Na jednom byli možná někteří vaši spolužáci v mateřském centru Koťátko v Rumburku. Vystudovala jsem sportovní management na Technické univerzitě v Liberci a potom jsem pokračovala na podnikovou ekonomiku, ale to už distančně, studentský život nebyl pro mě, a začala jsem vyučovat na Bratislavské ve Varnsdorfu. Práce učitelky mě moc baví a angličtinu jsem vždy doslova hltala. Po čtyřech letech jsem otěhotněla a už jsem věděla, že se tam nebudu vracet, že se mi nechce zpátky. V tu chvíli jsem nevěděla, jestli ještě vůbec budu učit jinde. Když se mi blížil konec mateřské, rozhlížela jsem se po práci v blízkém okolí. Původně jsem ji hledala za hranicemi v Německu a pak přišla nabídka od pana ředitele na pár hodin angličtiny. A za několik dní i na plný úvazek. Bylo to rych-

lé rozhodnutí, jednoduše převážily všechny výhody. Prázdniny, pracovní doba, práce ve stejném městě a také povědomí o dobrém pracovním kolektivu na této škole.

Jak se vám v naší škole líbí?

Teď jsem momentálně v té fázi, že rozhodně nejsem zklamaná. Ať už z dětí nebo z práce. Jsem pozitivně naladěná a strašně krásně se mi spolupracuje, protože v každé skupince mám studenty, kterým angličtina jde a baví je, protože nacházíme společná témata, protože se většinou na všem domluvíme. Líbí se mi, že jak jsme menší škola, tak se s kolegy i se studenty setkáváme na jednom místě. Ve Varnsdorfu se přecházelo z budovy na budovu přes půlku města a nejenom, že jsem já studenty nevidala, ale i oni nemohli najít mě.

Jak jste se dostala ke cvičení BOSU? Co to vlastně BOSU je?

Vždycky jsem inklinovala ke sportu a maminka mě brávala odmala s sebou na aerobik. Někdy okolo svých devatenácti, kdy jsem byla první rok na vysoké škole, jsem si udělala instruktora aerobiku. Chtěla jsem předcvičovat někde v Liberci, protože jsem tam studovala, ale v té době nebyl už moc o aerobik zájem. Tenkrát mi v jednom fitness studiu nabídli, že můžu předcvičovat BOSU. Měla jsem si zjistit, co to je, a chodit na cvičení. A když se mi to bude líbit, tak ho tam můžu začít předcvičovat. A mně se to zatraceně líbilo! BOSU je aerobní cvičení, velmi podobné step aerobiku. Místo bedýnky používáte BOSU, což je taková nafouknutá polokoule. Na BOSU se dá dělat skoro každý druh posilovacího tréninku, strečink i kardio trénink a existuje také BOSU jóga. Není to jen o tom „hop, hop“, ale i o zpomalení. BOSU se mi dostalo pod kůži a začala jsem ho předcvičovat. Ve třetáku cestou do Liberce na zkoušku mě napadlo, že v Rumburku by o to mohl být zájem. Do-

hodla jsem se s rodiči, že mi na BOSU půjčí. (Jedno BOSU stojí čtyři tisíce.) Takže jsem si vesele půjčila od rodičů osmdesát tisíc a za půl roku se mi to vrátilo. Byl to tu opravdu velký boom a v prvních letech jsem měla neustále plno. Teď nově předcvičuji ve Fíku, což je pár metrů od rumburského náměstí, přímo nad půjčovnou nářadí FIK. Cvičíme tam nově a zatím je velká spokojenost právě s prostředím a moc se nám tam líbí. Pokud byste měli zájem, na Facebooku je BOSU s Andy, a když chcete jít ke mně na cvičení, rezervujte si místo na bosusandy.wz.cz.

Kde vznikl nápad dámské burzy, kterou pořádáte v domě kultury?

Tohle vlastně spojují tři aspekty. Šetrný život, potom je to samozřejmě ten problém, který má spousta lidí, a to je plnění šatníku oblečením, které nenosí a neví, jak se ho zbavit, a třetí aspekt je určitý charitativní rozměr. Při každé burze se koná sbírka nejenom oblečení, ale třeba i potravin nebo i finanční sbírka pro určitou potřebnou instituci tady v okolí (azylové domy, dětské domovy nebo cokoliv jiného). Mám okolo sebe hodně kamarádek, které mají stejnou velikost oblečení, a říkaly jsme si, že se musíme sejít, vzít si tohle nepotřebné oblečení a různě si ho vyměnit. Napadlo mě, že se nemusíme scházet jen my, ale můžeme pozvat i ženské z okolí, které mají velikost XS/S. Takže první mini burza byla opravdu jen s velikostí XS/S. Odehrávala se v tančírně a měla velký úspěch. Hned po této burze jsem oslovila ředitelku kulturního domu a řekla jí mou vizi, že bych tam chtěla pořádat burzu oblečení všech velikostí, zároveň dětskou i dámskou. A od té doby to jede a je to strašně fajn! První burza byla minulý rok v srpnu a od té doby proběhly tři dámské a tři dětské burzy. V této dobrovolnické činnosti mi pomáhá skupinka několika kama-

rádek, báječných ženských, vždycky se rády vidíme. Další dámská burza se bude konat 29. 2. 2020 a dětská 29. 3. 2020.

Co vás vedlo k omezení odpadu, který vytváříte?

Začalo to tím, že jsem zhlédla kongres pro rodiče, který dělá úžasná inspirativní ženská Lucie Harnošová. Je to týden, kdy můžete sledovat různá témata pro rodiče a jedno z nich bylo: „Méně odpadu v rodině“. Lucie vedla rozhovor s ženou jménem Martina Sumbalová, kterou možná někteří znají pod přezdívkou Reduca.cz (Martina je mimo jiné autorkou tzv. bezodpadové mapy, na které naleznete nejen bezobalové obchody, ale i kavárny či prodejny potravin, kde lze nakoupit do svého obalu, také spřízněné e-shopy, restaurace, farmy a farmářské trhy) a v rámci své celorepublikové tour letos navštívila také Rumburk. Mluvila o tom, že chodí pro salámy s krabičkou, pro ovoce a pečivo s látkovým pytlíkem, jak nahrazuje jednorázové neekologické výrobky, a já si uvědomila, že to zas tak těžké není. Začala jsem se o to zajímat a zjistila jsem, že propagátorkou tohoto stylu je Bea Johnson, která napsala knížku Domácnost bez odpadu, kterou jsem si na to konto půjčila a přečetla. Zjistila jsem, co se všechno dá dělat a postupně jsem strašně pomalu ty kroky začala i dělat. Člověk se nesmí hned zahltit, jako třeba bezodpadovými výzvami. Ty jsou teda šílené! Také jsem je vytvářela na naší skupině „Šetrná domácnost – Rumburk a okolí“ na Facebooku, je to např. měsíční výzva obsahující třicet mini-výzev (např.: „Kup lokální zeleninu“, „Přestaň používat papírové kapesníčky“, „Začni kompostovat“). Myšlenky a úkoly jsou dobré, ale člověk to nesmí brát moc vážně a spíš se musí nechat inspirovat. Já to vždy ale dělala tak, že jsem si dala nějaký úkol a až když jsem ho ovládla, dala jsem si jiný. Hlavně s dětmi v domě jsem do toho měla i různé další aktivity. Takže jsem postupně začala s omezením plastu celkově, začala jsem vyrábět vlastní domácí jogurt (z mléka od paní Brabencové ze Starých Křečan), tatarku, müsli nebo rostlinné mléko a teď můj nejnovější krok je, že si pečú chleba. Prvními třemi kroky bylo vytrítit, co se dá, zjistit, z čeho se skládá ten zbytkový směsný odpad a začít redukovat veškeré věci, které v domácnosti nepotřebujeme (reklamní letáky, nepoužívané hračky, elektronika či nádoby, dárkové předměty a další zbytečnosti). Postupně jsem nahrazovala jednorázové nebo neekologické věci, jako třeba ony igelitové sáčky (už jsem jich za tu dobu ušetřila cca přes dva tisíce), hadříky v kuchyni (ty jsem vyměnila za žínku, kterou můžu vyprat), klasickou kosmetiku a domácí drogerii za tu přírodní a spousty dalšího. Velký krok pro mě byl tuhý šampon. Koupila jsem si ho a čtrnáct dní mi tady ležel a já okolo něj jen chodila. Pak jsem konečně zjistila, jak to funguje (vlastně strašně jednoduše, namočíte vlasy,

přejedete šamponem v ruce a opláchnete) a zkusila jsem to. Od té doby jsem si nemyla vlasy jinak. Úplně bezodpadové je nemýt si vlasy vůbec, ale to asi úplně jako ne (směje se). Některé kroky jsou prostě nad naše síly a musíme do nich dozrát. Já mám taky nějaké limity, ale vcelku mi to dává obrovský smysl a jsem velmi šťastná, když mohu předávat své poznatky dál a inspirovat lidi okolo sebe!

A my moc paní Bartůňkové děkujeme za zodpovězení našich všetečných otázek! Doufáme, že jste se zase dozvěděli o něčem novém, třeba vás něco i inspirovalo. Na úplný závěr jsme od paní učitelky pořídili zpětnou vazbu na naši spolupráci:

Sportovec v roli vychovatele

Všimli jste si, že na intr přibyl někdo nový? Nenápadně se nám tam vyskytl pan Bartůněk již minulý rok! Jelikož byl jako tichá myška, která se pohybovala mezi stěnami naší školy, unikl vyzpovídání. Ale my jsme ho našli! A spustili na něj palbu našich zvědavých otázek. Věděli jste, že váš pan vychovatel hraje hokej nebo že pracoval v pastáku? Já si myslím, že ne. Rozhovor je opět opravdu zajímavý a dozvíte se, co jste ještě nevěděli! Tak honem! Už začněte číst.

Mohl byste se nám v rychlosti představit?

Pocházím odtud z Rumburku, jsem rumburský rodák. Vystudoval jsem v Rumburku Střední zdravotnickou školu, ale ve zdravotnictví jsem pracoval minimálně. Pak jsem nastoupil do školství. Devatenáct let jsem pracoval, jako vychovatel v Dětském domově se školou v Jiřikově, což je vlastně polepšovna. A teď od května jsem vlastně tady. Mám rodinu, dvě děti a ženu, kterou určitě znáte, jelikož je učitelkou angličtiny tady ve škole. Rád sportuji, závodím na kole, hraju hokej a na nic víc, mimo rodinu, čas nezbyvá.

Jak se vám líbí na naší škole?

Určitě se mi tu líbí, jsem tady spokojený! Samozřejmě jsem měl nějaké informace předem, protože se kamarádím hodně let s paní učitelkou Bílkovou, vlastně dneska už Příbylovou. Spoustu lidí tady ve škole znám. S panem Mackem se znám dlouho, znám se dobře i s bývalým panem ředitelem. A samozřejmě znám rodinu Uhrových, protože manželka pana ředitele, Lída, mě učila a byla moje třídní učitelka na základní škole. Rumburk je velmi malé město.

Rozhovor do školních novin se mnou vedly dvě studentky čtvrtého ročníku Karolína Štěpánková a Karolína Kočová. Ač se to může zdát jako nestandardní, pozvala jsem obě slečny k nám domů a u čaje jsme postupně probíraly všechny otázky, které si připravily. Otázky byly zvoleny velmi šikovně a odrážely témata, která jsou v mém životě ta hlavní. Jelikož jsem nesehnala hlídání, tu a tam okolo nás probíhaly hrající si děti. Bylo to pro mě velice příjemné odpoledne a děkuji holkám za jejich práci a aktivitu! Velmi oceňuji, když (nejen mladí) lidé neupadnou do stereotypu každodennosti a dělají věci navíc třeba jen proto, že je to baví a dává jim to smysl.

-Kajča-, -KK-

Proč zrovna práce na internátu?

Tuto práci mi nabídl pan ředitel Uher, když šla paní vychovatelka Jana Trejtnarová do důchodu. Skončila někdy na konci dubna a pan ředitel sháněl nutně někoho místo ní. Věděl od mojí ženy, že jsem byl nespokojený ve své bývalé práci, nabídl mi místo a já jsem to s díky využil. Jsem rád, že jsem do toho šel a že jsem tu změnu udělal. Navíc to nebyla moc velká změna. Zase pracuji s dětmi jako dřív, jen s hodnějšími.

Kde si myslíte, že to je lepší? V polepšovně nebo na internátě?

Samozřejmě v tom pastáku jsou sígři, feťáci..., takže s nimi je práce úplně jiná. Teď si tady odpočívám, užívám si tu klid. Tam zas pro mě bylo příjemnější, že jsem měl více volna. Mohl jsem si plánovat volno, jak jsem potřeboval. Tady je to prostě jasně dané. Točíme se tu ve třech. Pokud jeden vypadne, tak je to problém. Ale zase mám volné víkendy a mám prázdniny! Tam jsem volné víkendy moc neměl. Vždy je něco pro a něco proti. Ale jo! Užívám si to tu, odpočívám, děčka jsou tady fajn a kolektiv je taky supr.

Co vás přivedlo k cyklistice?

Začal jsem s cyklistikou dost brzy, asi v sedmi letech. Přivedli mě k tomu vzory v rodině. Můj strýc závodil na kole, můj bratranec závodil na kole a přítel mé starší sestry také. Takže jsem se k tomu také nějak dostal. Baval mě sport všeobecně. Byl jsem k tomu vedený, ale cyklistika vyhrála. **Jakou máte nejoblíbenější vzpomínku na závody?**

Těch je strašně moc! Na závodění mám strašně moc vzpomínek. Závodil jsem od sedmi let do nějakých dvaceti na nejvyšší vrcholové úrovni. Cyklistika mi strašně moc dala a řekl bych, že minimum vzala.

Co třeba Tour de Zeleňák?

Jak já s oblibou říkám, to je pro nás místní Mistrovství galaxie! Já už nezávodím, jako jsem závodil kdysi. Dneska se opravdu spíše na kole vozím, abych moc netloustl, jelikož jsem velký jedlík a udělal si chuť na pivo. Ale Zeleňák je pro nás takový místní vrchol. A jsem rád, že se mi ho podařilo i před dvěma lety vyhrát.

Dozvěděli jsme se o vaší přezdívce „Mazlík“. Jak vznikla a hlavně proč?

Určitě znáte film Snowboardáci. S jedním kamarádem jsme byli na Snowboardácích v kině v Liberci. A v tom filmu dva hlavní hrdinové volají na toho černého psa: „Mazlíku!“ A ten kamarád se toho nějak chytil a začal mi tak říkat. Šli jsme z kina a on: „Mazlíku, Mazlíku!“ Pak jsme přišli na pivo a on pořád: „Mazlíku, Mazlíku!“ A už mi to nějak zůstalo. Vzniklo to tedy podle filmu Snowboardáci.

Tak co říkáte na nového pana vychovatele? My si myslíme, že si s ním užijete ještě plno zábavy. Když jsme s ním dělali rozhovor, pozitivní nálada z něj jen vyzářovala!

-Kajča-, -KK-

Strasti prvního dne v roli vysokoškolačky

Přihlásila jsem se dálkově na vysokou školu, obor sociální pedagogika. Mám pro vás pár poznatků, které jsem posbírala během svého prvního školního dne.

Ráno jsem vstala na svoje poměry neobvykle brzy. Nejsem na to zvyklá. Do školy je to hodina a půl cesty. Ještě že tam budu jezdit jen dva pátky a dvě soboty v měsíci. Během ranního malování se ke mně máma naklonila a důvěrně mi sdělila: „To máš stejně jen na první den, za měsíc už budeš jezdit v pyžamu.“ Je to moudrá žena, má mnoho zkušeností. Během toho utrousí vtip o kornoutu plném sladkostí a aktovce. Nemám sílu jí v šest třicet vysvětlovat, že to už není vtipné, protože nás tím všechny baví už asi měsíc.

Cesta je strašně strašná, protože jsme bez auta a dostat se tam tramvají je za trest. Kolik byste tak tipli přestupů v hromadné dopravě od nádraží k největší škole v celém Ústí nad Labem? Správně, tři. Zřídit linku od nádraží až ke škole by bylo na studentské poměry příliš pohodlné.

V učebně jsem se rozhlédla. Ptám se sama sebe, co tu vlastně dělám. Ostatní účastníci vypadají, že mají v oboru mnoho, přemnoho zkušeností, případně jsou to dámy na úrovni, v kostýmku a s kabelkou. Já se stále ještě těším domů, až si zapnu playstation a zhltnu kindervajíčko.

Zaplaším pocit bezcennosti. Přece jsem dospělá a vyrovnaná žena s praxí a zkušenostmi, jdu si jen pro odbornou kvalifikaci... Kindervajíčko se mi směje, až se za staniol popadá.

Vyrovnanost a dospělost ze mě jen čiší, když mi kamarádka musí zaplatit kávu, protože u sebe nemám ani floka a ve stánku karty neberou. Dlužím jí pade, píšu si. Nemyslím si, že do mé další návštěvy pán zařídí terminál. Budu si muset nosit peníze u sebe.

Během nepřetržitého toku informací můj mozek bere do ruky činely. Snažím se mu je vytrhnout, protože teď bychom opravdu měli poslouchat provozní informace důležité k našemu budoucímu studiu.

Školní systém mi připadá jako Area 51. Tuhle kód, který vygeneruje tamten kód

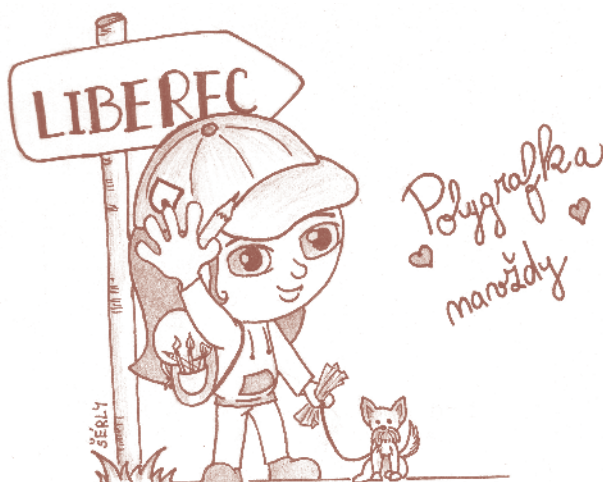
a podle něj se budete přihlašovat společně s tímto číslem a heslem, rodné číslo... Tady žádost, tady rozvrh, hlídat, potvrdit, termíny, odeslat, domluvit...

V momentě, kdy se doma do systému přihlásíte, což se povede asi tak v jednom případě z dvaceti, už nevíte nic. Nevíte ani, jak se jmenujete. Jediné, co se vám vryje do paměti, je rodné číslo, které zadáváte asi tak milionkrát, než se vám podaří se přihlásit. Budete ho odříkávat i za deset let ze spaní, až se vám o tomto systému bude zdát.

Rozvrh není. Nikdo se neobtěžuje vám ho sdělit. Asi se předpokládá, že maturitu máte z telepatie.

Doufám jen v pár věcí. Že tohle celé nějak přežiji, že po mě nebudou nikdy, ale nikdy chtít tělocvik a že mi uznají praxi z práce. Víc už nechci. Jo a spánek mám v diáři až na rok 2029.

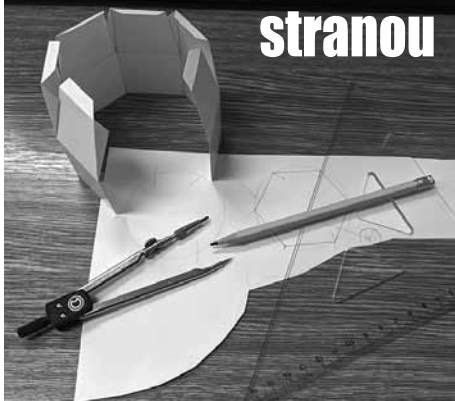
-Hedvika, dříve Ťapka-

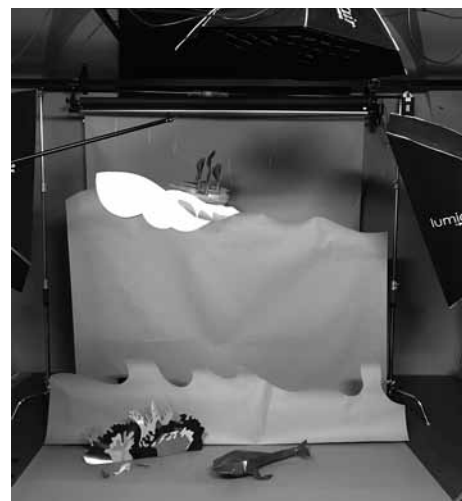
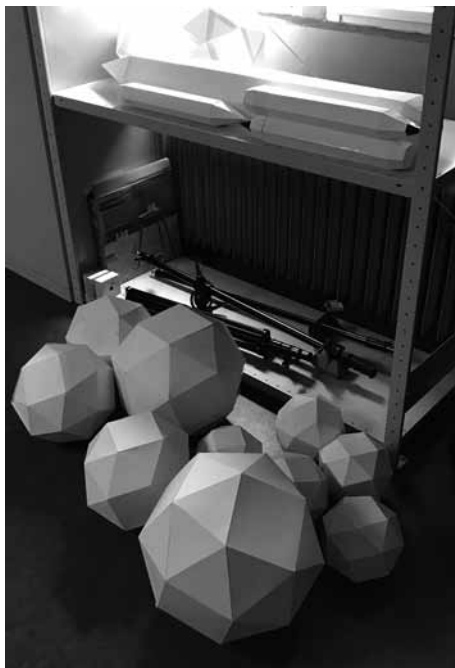
Na VOŠ v Jablonci nad Nisou odešla i naše Šerly. Bude studovat obor zaměřený na raženou medaili a minci, kde je zapotřebí mít talent a vyspělé výtvarné myšlení. A to naše Šerly jistě má. Budeme jí držet pěsti a doufat, že si dobře vybrala. Když jsem s ní mluvila naposledy, byla spokojená a pochvalovala si, že momentálně hodně čerpá z toho, co se v odborných předmětech naučila na Polygrafce. A to nás těší. Tak Šerly, zlom vaz!

-ŠA-

Když jdou počítače stranou

Reklamní stěny jsou prezenční systémy s obsáhlou reklamní plochou vhodné pro výstavní akce. S nápadem, rozkresem i realizací celé stěny přišel Ondra Tichý. Následoval nekonečný a nerovný boj s pravítkem, tužkou, kružítkem, nůžkami, vyřezávkem, lepidlem... Výsledkem byla nejen celá řada koulí a tužek, ale také ptáčci, raketa, delfin či loď. Následoval výběr studentů k focení, vlastní focení, úprava a výběr fotografií. Pečlivá aranž se vyplatila a Polygrafka se stala majitelem této skvostné reklamní stěny. *-iša-*

Praktická cvičení třídy 3.P – fotografický design

Zachytíme barvy podzimu?

Je opravdu nejkrásnější pohled na svět z koňského hřbetu?

Je na Polygrafce bezpečno?

Všechny barvy evropského kulturního dědictví

Tak se nám rok s rokem sešel a my jsme dostali společně s Patrikem Kůlou další lákovou nabídku na týdenní zahraniční pobyt do Polska. Po krátkém plánování této akce s paní učitelkou Šabatovou jsme se vydali na cestu.

V sobotu 12. listopadu jsme nastoupili na vlak v Rumburku a vydali se na několika-hodinovou cestu do Kolína, kde jsme měli čas na lehké občerstvení a pokračovali jsme dalším spojem do Ostravy. Tam na nás čekal osobní řidič, který nás odvezl na místo určení.

Po příjezdu jsme si dali lehkou večeři a ubytovali se. Během našeho vybalování za námi přišli dva Chorvati, kteří byli také součástí projektu, a pozvali nás k nim na pokoj, kde jsme několik hodin probírali situaci u nich a u nás a seznamovali se.

Ráno nás čekal první meeting, na kterém jsme se seznámili s ostatními účastníky z Polska, Německa, Turecka a již pro nás známými Chorvaty. Také jsme byli seznámeni s celkovým harmonogramem a průběhem projektu. Byli jsme velice nadšení, nečekali jsme, že nás téma „Barvy evropského kulturního dědictví“ bude tolik zajímat.

V průběhu prvního dne jsme utvořili mezinárodní skupinky a vydali se plnit různé úkoly do města, ve kterém jsme byli ubytováni. Mohli jsme ho tak více poznat. Také jsme se více seznámili a zjistili, kdo je hráč, a kdo ne. Naštěstí nikdo z účastníků nebyl hráč, všichni jsme spolu vycházeli.

Celý zbytek týdne jsme poznávali dějiny našich zemí, bylo to velice zajímavé. Také jsme se podívali do Katowic, prohlédli si místní divadlo, ale také muzeum, ve kterém právě probíhala expozice polských dějin za světových válek a po nich. Mně osobně tato expozice velice zasáhla, jelikož se o dějiny dost zajímám a české dějiny jsou

podobné jako ty polské. Po prohlídce muzea jsme měli chvíli volného času ať už k nakupování nebo na prohlídku Katowic. Řekl bych, že nejzajímavější z celého programu bylo tvoření divadelního předsta-

vení pro místní gymnázium. Měli jsme dva dny na přípravu celého příběhu a také všech rekvizit. Během těchto dní, které jsme spolu mohli strávit, jsme se velice sblížili a tvorba šla od ruky. Když nadešel den prezentování našeho díla, všichni jsme byli značně nervózní, ale zvládli jsme to na jedničku a sklídili potlesk od stovky diváků. Hudební skupina tohoto gymnázia si pro nás jako odměnu připravila pár skladeb, které nám následně zahráli.

Když si zpětně promítnu posledních pár dní, nebyli jsme jen lidé z různých zemí a různých kultur, ale stala se z nás taková malá rodina, která spolu fungovala na sto procent. Poslední večer byl ten nejemočnější. Za pouhý týden jsme si přirostli k srdcím a bylo nám až do breku z toho, že se musíme vrátit do svých zemí. Nikomu z nás se nechtělo opustit to malebné městečko, ve kterém jsme týden žili, ale především ty výjimečné osobnosti. Emoce, které nás v ten večer ovládly, se nedají slovy popsat, museli byste být u toho a zažít to, co my, abyste si to dokázali představit.

Tento projekt byl již mým třetím a jediným, co o něm mohu říct, je, že na něj budu ještě dlouho vzpomínat, protože je nezapomenutelný.

-Trucker-

Problémy jsou řešitelné, pokud se o nich dozvíme

Milí naši čtenáři, poslední dobou se často setkáváme s teenagery, kteří mají problémy, se kterými si nevědí rady. Hodně přemýšlíme, jak jim pomoci nebo jak poradit. Proto bude v každém čísle našeho časopisu vycházet „Psychosloupek“. Budou se v něm řešit problémy, se kterými se teenageři potkávají nebo by se snad mohli potkat. Zveřejněním příběhů, které se staly, a sdílením se čtenáři se nám snad podaří jim pomoci, aby se zase mohli smát. Snad se nám to povede.

Malá, tichá a smutná, taková byla Viktorie. Její rodina ji měla velmi ráda a ona měla ráda je. U nich doma vládla láska a harmonie. Viktorie byla velmi chytrá, ale neměla skoro žádné přátele.

Vlastně... jejím jediným přítelem byl Luka. I přesto byla se svým životem spokojená. Ale jednoho dne se to vše změnilo. A já vám o tom řeknu. Jednoho dne, když se Viktorie vracela ze školy domů, šla výjimečně bez Luky, protože ve škole založili nový sportovní kroužek a Luka se na něj zapsal. Jak tak procházela temným parkem, všimla si temné vysoké postavy postávající u stromu. Viky dostala divný pocit, a tak trochu zrychlila. V tu chvíli se za ní temný cizinec vydal. Viky měla už dost velký strach, tak předstírala, že telefonuje. Ale ani to cizince neodradilo v pronásledování. Viky byla klidnější, když viděla v dálce svůj dům. Když pak šla večer spát, přemýšlela nad tím, kdo mohl být ten cizinec v parku a proč ji sledoval. Náhle ji v myšlenkách vyrušila zpráva. Myslela si že to je Luka, jak bývalo zvykem. Ale nebyl to on. Bylo to nějaké cizí číslo. Ve zprávě se objevilo několik výhrůžek, nadávek, dokonce i ponižující věta: „Nejsi nic extra, tak si na to přestaň hrát a dávej si na mě pozor!“

Dokonce napsal, že zná její přesnou adresu. Viky v tu chvíli nevěděla, co má dělat. Byla to bázlivá a nekonfliktní dívka, takže se se slzami v očích snažila co nejrychleji usnout a zapomenout. Také se bála, že pokud se někomu pokusí svěřit, mohlo by to mít zlé následky. Vše si nechala pro sebe.

Když na druhý den odcházela ze školy, šla opět bez Luky. Měl totiž první oficiální fotbalový trénink. Opět šla přes park a zase viděla toho stejného cizince jako předtím. Opět ji pronásledoval. Viky dostala záchvat paniky. Zamkla dveře i okna v celém domě a utekla do svého pokoje. Uviděla tam hrozný nepořádek a rozstříhané fotky. Hned jí došlo, že tam někdo musel být. Měla hrozný strach, a tak se schovala pod deku a doufala, že to brzy skončí. Před rodiči se to snažila utajit, aby o ni neměli starost. Další dny to probíhalo podobně... Trvalo to několik týdnů. Když už na tom Viky byla opravdu psychicky zle, sáhla po žiletce. Napadlo jí natočit cizinci video, třeba ji už nechá být, myslela si. Odepsal jí, že to přesně chtěl.

Po tom, co to udělala, se zdál být cizinec spokojený a na nějakou chvíli dal Viky pokoj. Ruku si zavázala a oblékla si tričko s dlouhými rukávy. Nechtěla, aby se rodiče něco dozvěděli, protože si myslela, že jim tak způsobí potíže.

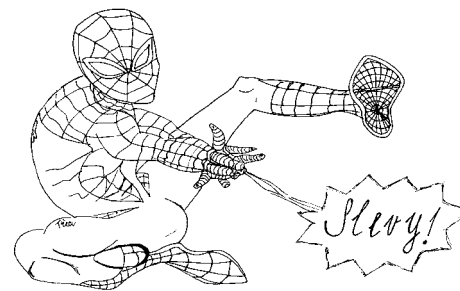
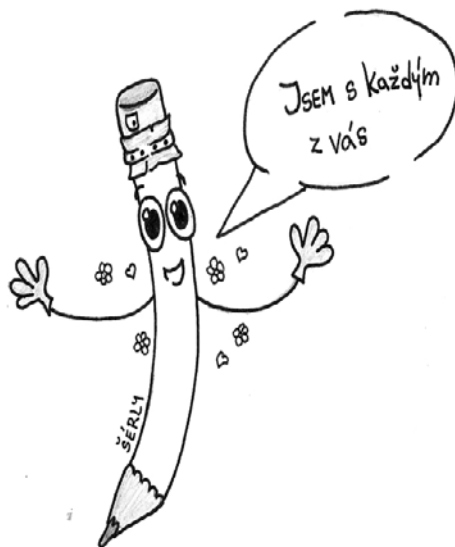
Když jí další den chodilo několik výzev k dalšímu sebepoškození, Viky už nevěděla, co má dělat. Byla na samém dně, bála se, ale chtěla aby se nestalo nic jejím blízkým a nechtěla se už víc trápit. Utekla k nejbližšímu železničnímu přejezdu ve městě. Točila pro cizince video. Těsně před skokem z mostu jí volal Luka a říkal, ať hned přijde do parku, že se mu něco stalo. Viky okamžitě utíkala do parku za Lukou. Když dorazila uviděla ho, jak sedí na lavičce, svírá pevně mobil a pláče. Viky se zeptala, co se stalo, on jí jen dal do ruky svůj mobil a spustil video.

Po přehrání se jí zeptal, co se děje, proč si ublížila a kdo ji to nutí dělat. Ona mu vše řekla. Pak ji pevně objal. Druhý den to šel nahlásit řediteli školy. Zanedlouho díky školní Wi-Fi síti zjistili, kdo posílá Viky ty nenávislné zprávy a výhrůžky. Viník byl potrestán a přidělen do péče ústavu pro nezvladatelné děti.

Viky z tohoto děsivého zážitku dlouho vzpomínala a problémy s tím má dodatek. Samozřejmě se jí z toho snaží pomoci rodina i přátelé.

Tento příběh popisuje skutečné události a jeho vyprávěním jsme se snažily ukázat všem, kteří jsou šikanováni a nic s tím nedělají, jak daleko to až může zajít, když se věci neřeší včas. Byla to extrémní forma šikany, hodně těžko se v tomto případě zvládala. Nakonec to ale dobře dopadlo. V závěru je nutno dodat, že je jedno, zda se jedná o fyzické nebo psychické šikanování. Je to pořád totéž. Pamatujte, že vždy se najdou lidé, kterým se můžete svěřit a kteří vám pomohou. Jsou to rodiče, kamarádi, učitelé... kdokoli. Jména jsme z důvodu anonymity změnilly.

-Wolfie- a -Donny-

Každý z nás je tak trochu svým způsobem akční hrdina. V určitých situacích by si to člověk ani neuvědomil, ale v některých zase ano.

JAKO AKČNÍ HRDINA

Jednou z takových situací je například „svátek“ zvaný Black Friday v Americe. Obchody mají vše ve velké slevě, lidi se tlačí a snaží se dostat blíž a blíž ke vchodu, no a pak to celé vypukne. Lidé se při tom nebojí vůbec ničeho, ať už je to kopání, mláčením či přetahování se se svalnatým jedincem. Prostě je to boj o život jako v nějakém akčním filmu z 80. a 90. let minulého století, akorát tu chybí Arnold.

No a něco podobného se děje i u nás, akorát ne jednou za rok, ale nejméně tak dvakrát za měsíc. Ano, řeč je o těch hrozných kalamitách, co se dějí při slevách v Kauflandu. Nic proti starším generacím, protože na svůj věk mají celkem výdrž a sílu. Ale dostat se přes ně k určité věci, co chcete, je občas trochu oříšek. Je to v podstatě jako kdyby byl konec světa a oni se hrnuli pro poslední zásoby jídla. Člověk se toho nesmí

bát, ačkoliv je dokázáno, že při přetahování o máslo ve slevě neuspěje nejméně každý druhý svalovec. Starší lidé, i když by to člověk kolikrát neřekl, opravdu mnohdy působí jako akční hrdina, co si jde za svým a nevzdá se, dokud to nebude mít. Řeč je například o másle či mléku za polovinu.

No a co vy, taky vám občas v té tahanici připadá, že se důchodci chovají jako starý vysloužilý akční hrdina? Nebo si občas také připadáte, jako by byl konec světa, když jsou slevy?

Jan Fišer, 3. P

MAMINKY JSOU POTŘEBA

Akční hrdinové mohou vypadat všelijak. Mně se pod tímhle pojmem ukáže moje maminka. Říkáte si proč? Je to prostě.

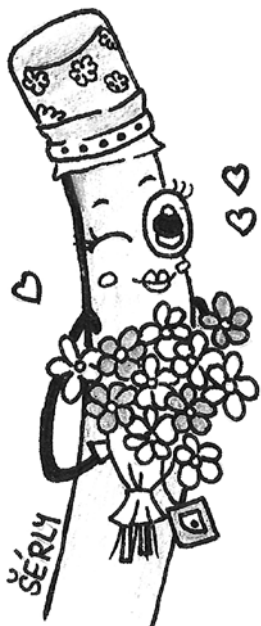
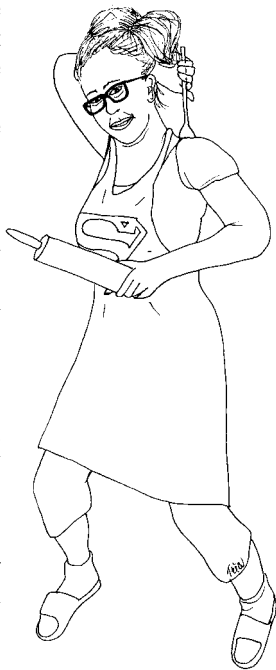
Maminky jsou takové. Čelí různým nástrahám od doby našeho narození. Starají se o nás a řekněme si narovinu, vždy to není snadné. Jako malí jsme každý dělal menší atomovku v plínkách. A to si myslím chce kuráž. Nikomu to nevoní, ale maminka se k tomu musí vždy hrdinně postavit a udělat vše, co je potřeba.

Na maminkách závisí takřka naše budoucnost. Jak si dokážeme zavázat tkaničky? Musím se přiznat, že ze začátku to byl boj na vlastní pěst udělat mašli. Nikdy s námi neztratila trpělivost a vždy se snažila pomoci, seč to šlo.

Naše vychování je také velmi drahocenné. Nikdo jiný než maminka nám nemůže ukázat, jak se správně chovat ve společnosti. Moje maminka mě vychovala jako slušnou dívčinu, která by si nedovolila nepozdravit. To mnoho dětí dnes už nedělá, tak se jen divím, co si dnešní mládež od maminky nepamatuje. I teď, když jsem dospělá, se své maminky vždy zeptám, jestli něco můžu. Dávám jí vědět skoro o každé maličkosti a ona je za to ráda. Když mám s něčím problémem, se zájmem se k tomu postaví a snaží se to vyřešit.

Akční hrdinové nemusí být vždy lidé zachraňující cizí životy a běhající skrz minová pole. Pro mě je moje akční hrdinka maminka a jsem ráda, že ji mám, protože je to ta nejlepší maminka, jakou bych si mohla přát. Jsem ráda, že můžu být její dcera, která ji miluje nade vše.

Lucie
Beránková
3. P

Pohádky ne vždy jako od dědečka

S pohádkami, kde bojuje dobro se zlem a dobro zvítězí, se setkáváme odmalička. Mně vyprávěl kouzelné příběhy můj děda, vymýšlel si je a já hltala každé jeho slovo. Když jsme se „natáhli po obědě na otoman“, já se k němu schoulila a on poutavě vypravoval. V těchto pohádkách žila byla princezna a Honza a drak, po lesích chodili medvědi a vůbec se tam děly věci, které mě fascinovaly.

Pohádky Oscara Wilda jsou ale jiné. Každopádně často provokují naše myšlenky, které se nám honí v hlavě, ne a ne se ukáznit. Takovou pohádkou je Slavík a růže, kde zoufalý zamilovaný mladík potřebuje rudou růži pro dívku. Protože rudé růže nikde nerostou, slavík, pro něhož je láska skutečnou hodnotou, se nabodne na bílou růži a jeho krev ji zbarví. Bohužel ale vykrváčí a zemře. Když pak mladík dívce růži přinese, ta už ji nechce. Zajímá ji momentálně někdo jiný a především jeho šperky. Mladík růži zahodí a začne se raději věnovat vědám.

Často se nám v životě stává, že se za něčím ženeme, obětujeme mnohé, ale výsledek se nedostaví. Mnohdy neodhadneme lidi, které pustíme ke svému srdci, a přijde zklamání. Tak už to na tom světě chodí. Musíme s tím počítat. Naše zápasy se zlem nemusí dobře dopadnout, nemusí se splnit naše sny, pro které jsme leccos obětovali. Ale každopádně vždy stojí zato se pohnout z místa a někam směřovat. Jen přitom nesmíme ohrozit druhé, i za ně jsme zodpovědní.

-ŠA-

SLAVÍK A RŮŽE

nost to ono získat, skočíme po ní jako kočka po myši. Slavík musel být už opravdu zoufalý, ale to neomlouvá jeho čin.

A nakonec je tu dívka, pro kterou již zmiňovaná červená růže byla. Bylo od ní špatné, že si květinu od studenta nevzala a šla raději za bohatším komořím? Projevila vůbec zájem být studentovou partnerkou? Chtěla s ním pouze tančit. Bohužel, tímto malým náznamem dala studentovi naději, kterou záhy roztránila na milion kousků.

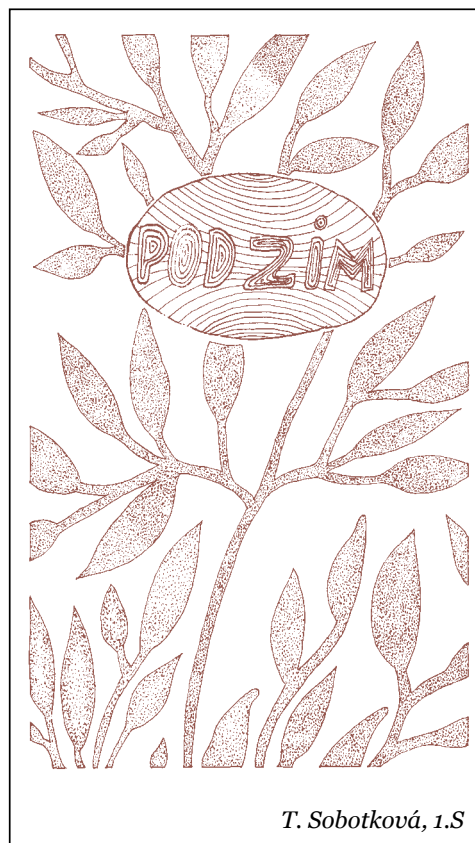
Nabízí se jediná otázka: „Kdo ze všech zmiňovaných udělal největší chybu?“ Byl to student, který dopustil smrt kvůli květině? Slavík, který daroval život pro štěstí druhého? Či dívka, která dala prázdnou naději?

-Kajča-

Před nedávnem jsem četla pohádku Slavík a růže od známého anglického spisovatele Oscara Wilda. Jako celek ji hodnotím kladně, ale s několika případy, které se v této povídce objevují, nesouhlasím.

Například se mi nelíbilo, že student nedržel slib, který stál slavíka život. Ale co když si student neuvědomil, jakou cenu jeho červená růže stála? Byl zamilovaný a takovou věc nemusel vnímat. Nebo byl sobecký a na životě slavíka mu nezáleželo? Záleželo mu jen na červené růži a dívce, pro kterou růže byla? Myslím si, že byl zaslepený láskou a touhou být v očích dívky neúprosným romantikem, který pro ni udělá cokoli. Tudíž vystupuje jako krutý člověk, který nechá dopustit smrt kvůli jediné květině.

Na druhou stranu byl od slavíka správný krok obětovat svůj život? Nebylo to moc ukvapené rozhodnutí? Noc co noc zpíval o neznámém milenci, a když pozná někoho, kdo se neznámému jen trochu podobá, ihned obětuje svůj život pro jeho štěstí. Ale každý známe ten pocit, když na něco opravdu dlouho čekáme. Hned, jak přijde mož-

T. Sobotková, 1.S

Hello Marcel: Kometa klubové scény

Jak vlastně má zkušenost s Hello Marcel začala? Pojdme se na to podívat od úplného počátku. Psal se třináctý den měsíce září a já měl po škole spoustu věcí na práci. Po odběrech krevní plazmy jsem se vydal na Hlavní nádraží města Prahy, abych se dostal na koleje v Plzni, kde jsem měl strávit nadcházející víkend kvůli školení, kterého jsem měl být přednášející.

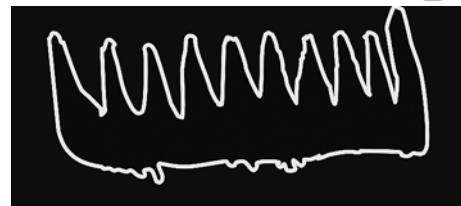
Kvůli hrozivému kručení v břiše jsem byl nucen si na Hlavním nádraží zajít na večeři, ale nezbývalo mi moc času. Co teď, pomyslí si a mou hlavní volbou se stala návštěva místního Burger Kingu, burger jsem si bohužel musel přinést do vlaku. Zasednul jsem do kupé, směle jsem si rozbil svůj vytoužený gáblík a dal se do jídla. Přistoupil urostlý mladík a zeptal se, zda si nemůže přisednout. Pravděpodobně ze strachu z více jak dvoumetrového muže jsem tiše odvětil: „Ano, přisedněte si,“ načež jsem ale netušil, co se bude dít dál. Hned poté se ve dveřích objevil i jeho méně urostlý kamarád s kuffíkem v ruce a následně další mladík, který byl značně potetovaný po vše možných místech. Zmocnil se mě strach. Pustil jsem k sobě do kupé mafii? Odkdy mafie jezdí vlakem? Mráz po zádech mi běhal ještě nějaký moment.

Usadili se, potetovaný mladík vytáhl časopis a předal ho nejurostlejšímu z nich, aby si přečetl jeho článek. Mezi ostatními muži se spustila debata o vláčcích. Řeknu vám, poslouchat to hodinu v kuse s tím, že mám tátu strojevedoucího, nebylo zrovna příjemné. Tak jsem do konverzace zasáhl, abych přerušil tok informací vycházející od zřejmého fanatika do mašinek a nádraží: „Ahoj, já jsem Jakub.“ Během pár vteřin mi potetovaný odpovídá: „Ahoj, já jsem Anatol!“ a hned druhý: „Čau, já jsem Adam!“ Spadl mi kámen ze srdce. Ale co ten obrov-

ský habán s mužným vousem? On se mi nepředstaví? Po chvíli i on zahodil časopis: „Ahoj, já jsem Michal, ale říkají mi Šmáca. Promiň, chtěl jsem dočíst kousek článku tady od kolegy.“ Konečně, pomyslel jsem si, všichni jsme si podali ruku a začali diskutovat o hudbě, o tom co děláme, kam jedeme a po spoustě vtipných historek z minulosti jsem byl pozván na jejich koncert. Přiznám, že jsem o klucích věděl už z minulosti, ale nikdy jsem je neposlouchal.

Po úspěšné cestě do Plzně jsme se každý vydali svou cestou. Kluci šli do klubu, kde měli hrát, a já se vydal na kolej. Tím ale naše společné dobrodružství nekončilo. Uplynula hodina a já se s nimi střetnul znovu v klubu, kam jsem se vydal. Přisedl jsem si k probíhající diskuzi a Anatol mě hned seznámil s dalšími lidmi. Při zapálených cigaretách jsme si povídali, smáli se a čekali, až kluci začnou. Po příchodu Šmáci jsem prozradil, že se známe asi tři hodiny a Michael pravil: „No co, já hledal kupé, ve kterém bude místo k sezení, otevřu dveře, tam to voní Burger Kingem, no nesednout si tam by byla hloupost.“ Všichni jsme se společně ještě před začátkem odebrali na večeři. Návštěva místního kebabu byla příjemnou zkušeností a zpestřením času s kluky.

Koncert konečně začal, klub byl plný lidí, užívajících si písní tohoto mladého, ale šikovného dua a popíjejících jejich moku

šťěstí. Ano přátelé, mluvím o pivu. Pouze já a Anatol jsme zůstali u kofoly nebo limonády z jehličí. Mezi těmito lidmi mi do oka padly dvě slečny a díky nim jsem zde nechal za limonády s jehličím pěkný majlant. Holt nevim, kdy mám dost. Tvorba Šmáci a Adama se mi líbila a kupodivu jsem si užíval i já noc plnou tancování, seznamování a zábavy. Tokem času jsem úplně zapomněl na školení, které zítra pořádáme s kolegy, a hlavou mi proběhlo, že už bych mohl jít do postele. Takže krátce po skončení koncertu jsme si předali s novými přáteli telefonní čísla a s jedním z nich jsem se vydal na kolej. Druhý den jsem se rozhodl vyzpovídat zpěváka dua Hello Marcel.

ROZHOVOR

Hello Marcel je alternativní duo ze Svitav, aktuální kometa klubové scény, které se skládá z Adama Sodomky a Michaela Macka alias Šmáci. Na otázky odpovídá Šmáca.

Jak to celé vzniklo?

S Adamem se známe už odmalička. Naše první seznámení proběhlo za trochu nepříjemných okolností, kdy mi nechtěl vrátit volant na hraní závodních her na počítači, který jsem mu půjčil, protože ho půjčil svému dalšímu kamarádovi Dominikovi Pospíšilovi. Pak jsme se kolem sebe několik let jen míjeli a sdíleli spolu hromadu dobrých kamarádů.

První jiskřička našeho projektu zažehla u kamaráda Břeti Vévody na chatě v Hamrech, kam Adam přivezl externí zvukovou kartu s mikrofonom. Na noťasu měl připravené instró a nabízel všem zúčastněným, ať si něco zarapují, že z toho pak udělá Hamry song. Nakonec to dopadlo tak, že byl na nahrávce skoro jen můj hlas. Oběma se nám to tak líbilo, že jsme se rozhodli v tom pokračovat. Pak jsme se poctivě scházeli každý týden v mém předešlém bytě na Anglické v Praze, kde jsme v improvizovaném studiu tvořili další písničky. Po roce už jsme měli dost materiálu, abychom vydali album, což byl takový veřejný start celého projektu.

Proč zrovna Hello Marcel?

Spousta lidí, co nás znají z koncertů, mi říká Marcel. Nijak mi to nevadí a baví mě to, že mě náš vlastní nápad přerůstá. Ve skutečnosti jsme se však pojmenovali po našem kamarádovi ze Svitav, který má svébytný smysl pro humor a přiléhavé jméno - Marcel. Poté proběhla i marketingová úva-

ha, že Marcel nestačí. Při zadání do Googlu se nám zobrazili desítky tisíc výsledků vyhledávání, tak jsme se shodli na rozšíření názvu na Hello Marcel, což je padnoucí a zároveň nezaměnitelný název. Navíc je to zdravice pro našeho kamaráda!

Jak se nazývá hudební žánr, který hrajete?

Originální se snažíme být i v hudbě, kterou produkujeme. Kvůli tomu se pak potýkáme s problémem, že se naše tvorba nedá žánrově zařadit. Každá naše píseň je v trochu jiném hudebním žánru, je jinak rychlá... Kdybych se však měl pokusit o sestavení chiméry z různých žánrů, co by pokryla všechny naše písničky, tak by vypadala asi takto: Disco-Electro-Funky-Techno-New Wave-Punk.

Proč zrovna tento styl hudby?

Na rozdíl od Adama nemám tolik hudebních zkušeností z ostatních projektů, ale na jednom se dokonale shodneme, a to že většina hudební tvorby je jednotvárná. Zkrátka si založíte kytarovou kapelu s kámošema, hrajete covery svých oblíbených kapel a ejhle, zjistíte, že takových kapel jsou jenom u nás tisíce. Do toho jsme se rozhodli takzvaně píchnout vidle a trochu tu naši scénu rozčeřit. Mně osobně vadí zajeté konvence, které už nemusí dávat žádný smysl, ale už se to tak u nás dělá dlouho, tak v se v tom prostě pokračuje. Ne! Myslím, že bychom už měli přestat být zabeďnění a začít dělat věci ze sebe a za sebe tak, jak jsou a neroubovat je do zastaralých konstrukcí. Tohle je náš přirozený produkt, byť žánrově nezařaditelný.

Kdo má co na starost?

Adam je hudební mozek celého projektu. Poskládá beat, poladí basovou linku a syntáky, radí mi, jaký typ zpěvu v jaké tónině by se kam hodil, a na závěr do toho foukne sólo na saxofón. Mě hudba odjakživa přitahovala především kvůli lyrickým projevům.

Už je to skoro 10 let, co jsem podlehl tvůrčímu psaní všeho druhu a s Adamem jsem dostal jedinečnou příležitost vlastní texty zhudebnět. Jelikož koncertujeme teprve rok a půl, tak se starám i o „manažerskou“ část naší kapely. Řeším koncerty, soutěže, různé spolupráce a tak dále. Už toho však začíná být opravdu hodně, tak jsem rád, že se nám ozývá čím dál tím více lidí, co nám s tím chce pomoci.

V noci Hello Marcel a ve dne...?

Sice teprve pár let, ale už jsme oba pracující. Adam je tatěrem ve Zlíně a já pracuji v jedné větší IT firmě v Praze. I když je někdy hodně náročné žít dvojí život a stálo nás to pár lásek, tak to zato pořád stojí. Hned ze začátku, když jsme se radovali z našich prvotín, jsme si podali ruku na to, že do toho dáme úplně všechno.

Co je váš největší dosavadní úspěch, kam byste chtěli, aby vaše kroky směřovaly dále?

Naším největším úspěchem bylo hraní na letošní Besedě u Bigbitu a to všechno jen díky tomu, že jsme se zalíbili ve Startéru Rádia Wave, odkud nás poslali na ten jedinečný festival zahrát. Obrovský úspěch je pro nás i počet koncertů, které jsme dokázali za tak krátký čas zvládnout.

Nyní se budeme snažit dostat i do zahraničí. Cílem jsou Londýn, Bratislava a Tokyo.

A kde si toto alternativní duo můžete poslechnout? Určitě je najdete na internetové platformě Youtube klasicke pod názvem kapely Hello Marcel. Já osobně bych vám doporučil si je poslechnout živě. Veškeré informace o nadcházejících koncertech naleznete na jejich oficiálních facebookových stránkách Hello Marcel. Přeji příjemný poslech!

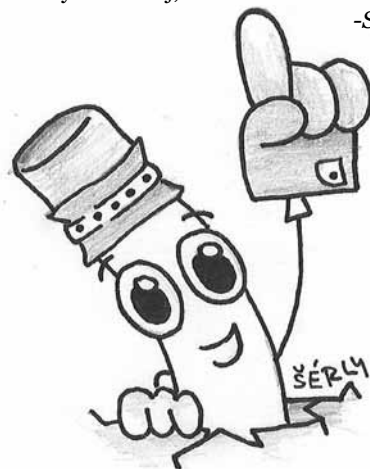
Jakub Volenec, 4.S

Svět – tvůj svět

Každý by měl žít svůj svět. Svět svých fantazií a skrytých tužeb – přání. Plnit si své sny. Být svůj, svým vzorem, svou oporou, svým hrdinou v nejtěžších situacích. Být tím, co se chválí, co za svůj charakter a přednosti žije. Občas je krásné utéct, nebo naopak – vrátit se. Vrátit se do své hlavy. Vždyť to tam znáš. Neznáš? Poslouchat, naslouchat, upřednostnit jednou sebe, věřit v sebe. Víš, ne vždycky máme štěstí, aby nás někdo opravdu poslouchal. Abychom ho zajímali natolik, že námi ve chvíli, co nás zkoumá, žije.

Kdo skutečně v našich grimasách vidí emoce, kdo v našich gestech vidí skrytý význam, kdo v našich činech vidí smysl? Ale někdy, někdy to máš udělat ty. Ty sám. Vid' se, jak chceš. Jako superhrdina? Klidně. Jako upír, co když slunce vychází, přimhouří oči a stáhne se do své nory – do sebe sama. Vnímej se. Vnímej své grimasy, svůj hlas, své... Jednoduše a prostě SEBE. A přitom tak hluboce. Ale nezapomínej. Vnímej i ostatní. Ukaž jim jejich hodnotu, poukaž na ni. Dokaž jim, že nejsou sami. Že jsou jedineční. Obzvláště, když je někdo z nich tvá spřízněná duše. Tvůj odraz. Přece nechceš svůj odraz znát tak, jak ti jen zrovna dovolí, ukáže nebo je zatím schopna ukázat. Prolom ledy – vnímej, otevři.

-Sabča-

Když chytá mne múza

Sežer mne, múzo, i s těmi pařáty,
já ti za to vystavím tři zlaté dukáty,
sežer mě, múzo, notak, jez,
projdi se mnou přes ten poetický les,
lez, plaz se, projdi cesty klikatý,
kde najdeš, co hledáš, musíme čekatí,
až přečkáme noc plnou inspirace,
pohltneme slova,
dostaneme umění plné paláce,
zkusíme to znova.
Novou inspiraci, nová slova,
neboj se, múzo, z žádného slova,
nezbude vdova,
žádné nezbyde samo, je jich mnoho,
tak pohlt' mne ještě, jen pojď do toho!

-Sabča-

Dovolená v Maďarsku

Letos jsme si s rodinou zajeli do Maďarska, konkrétně k Balatonszemes.

Máme spoustu nových zážitků a poznali jsme nové lidi. A dokonce přímo naproti nám bydlel Čech. Téměř okamžitě jsme si padli do oka s naší domovnicí Ester. Je to neuvěřitelná paní, je jí 89 let a stále má spousty energie. Z počátku jsme měli trochu potíže s dorozuměním.

Ale po dvou dnech jsem se už zorientovala v jejich jazyce a normálně jsem komunikovala. A co si budeme povídat, gestikulace taky vždy pomůže.

Tato země si získala náš velký obdiv za krásnou kulturu, ale i pestrou historii. Obzvláště Balaton.

Mně a mamce se velmi zalíbil jejich styl oblékání, tak jsme si také pár kousků nakoupily. Ve všech ulicích byly trhy, každý den a to už od brzkého rána.

Každý den jste mohli koupit ve stáncích čerstvou zeleninu a ovoce. Nikde tam ne najdete něco baleného s nápisem „BIO“.

Vše si totiž pěstují sami a hned to chodí prodávat. Myslím, že to, co prodávají, je opravdu BIO, aniž by tam musela být etiketa. Moc se nám líbil přístup místních lidí. Jen jsme ráno vyšli z domu, usmívali se a zdravili nás. To pro nás bylo zcela nové. Maďaři

jsou také skvělí společníci, je s nimi legrace a jsou velice pohostinní. Nic vám nevnucují. S radostí vám pomohou, ukážou, a když nerozumíte, snaží se vysvětlit.

Přímo u Balatonu bylo taky moc fajn. Všude kolem pluly lodě, jachty a výletní parníky. Také jsme tam měli příležitost poprvé vidět opravdové monster trucky.

Nedaleko našeho domu se nacházel přístav plný lodí, a každou chvíli připlouvaly další a další. Přes den to bylo poměrně poklidné místo, ale večer to tam oživalo.

Pořádaly se jak dětské párty, tak klasické večírky pro dospělé. Takže jsme si dovolenou moc užili.

A tak doporučuji navštívit Maďarsko všem, kteří tam nikdy nebyli. Nikdy se tam nebudete nudit a vždy tam budete mít spousty možností něco podniknout.

Najde se tam zábava jak pro adrenalínové nadšence, jako na příklad přehlídky monster trucků, tak uvolňující odpočinek v místních lázních pro milovníky relaxu a pohody.

Najdete zde i cyklostezky, takže i sportovcům by se jistě líbily projížďky malebnou přírodou a kolem Balatonu.

-Wolfie-

Moje pracovní prázdniny

Milí čtenáři Bezevšeho, všichni jsme už zase v dalším školním roce. Povídáme si s kamarády, co jsme dělali o prázdninách. Já vám to místo mluvení radši napíšu.

První dva dny prázdnin jsem spala u své kamarádky. Jely jsme do Šluknova na slavnosti. Když skončily, uvědomily jsme si, že už nám nejede autobus. A tak jsme se rozhodly jít pěšky. Byla to velmi dlouhá, ale krásná procházka.

Pak už jsem odjela domů a brigádnicešla na benzínových pumpách a v restauraci. S mamkou a s jejím přítelem jsme jezdili na ryby. Konec prázdnin jsem trávila v Praze a pracovala na České poště. Bylo to strašně náročné, ale přesto jsem se naučila spoustu nových zajímavých věcí.

A pak je najednou konec prázdnin, ani nevím jak, už si kupuju sešity a počítám minuty, kdy to začne. Do školy jsem se samozřejmě těšila a čekám, že druhák bude stejně krásný, jako byl první ročník.

-Donny-

V Itálii modelkou

Zas a znova jsem se ocitla s modelkou Lucií Junkovou v Itálii. Stejně jako minulý rok to pro mě bylo na začátku těžší. Stále se na vás někdo dívá a vy musíte být dokonalí. Je to složité, někdy se můžete nechat podat přírodě. Samozřejmě, že já jím pořád, takže je těžké pak jíst jen to, co dostanete, a jíst málo. Je to těžší, než si člověk může představit. Přestože jsem to nezažila poprvé, bylo pro mě těžké učit se opět novým zvykům.

-Donny-

OD Madonny k Dance Center Marverci

Ještě před pár měsíci jsme s týmem Dance Center Marverci jezdili po soutěžích a vyhrávali první místa. Koncem školního roku tohle muselo skončit, protože začala má nová životní etapa - střední škola a internát.

Už od mala jsem tančil, když se zapnula hudba. K tanci mě přivedla kamarádka mé mamky, která v Marvercích tancovala, a protože jsem pořád tančil v obýváku na Madonnu, napadlo ji, že by mě to mohlo bavit. Po vyzkoušení některých tanečních stylů, co byly na výběr, jsem si vybal Show Dance a vydrželo mi to až do konce loňského školního roku. Bylo mi to líto jako nikdy. Sedm let tvrdé práce, kterou jsem zahodil jako kus použitého papíru. Hned po prvním týdnu bez tance

jsem létal po bytě jako splašený zajíc a rozvířil všude prach. Chybělo mi to. Celou moji taneční „kariéru“ jsem se zabýval tanečním stylem Show Dance, kdy choreografie má téma a děj a tanečníci jsou v týmu. Trénink byl to nejdůležitější a když někdo nepřišel, následky nesl celý tým. Týmová práce je v tanci opravdu důležitá. Například musíte spoléhat na ostatní, když vás drží ve vzduchu.

Zážitky ze soutěží jsou to nejlepší. Když vás vyhlásí mistrem Evropy, tak všichni začnou křičet a brečet radostí, začnou padat na zem a na všechno špatné zapomenou. Na tuhle část života budu vždy vzpomínat v tom nejlepším, pár nepříjemností se stalo, ale na ty úžasné zážitky nic jiného nemá. *Martin Surý, 1.S*

ROZUM A CIT?

Co to je cit a rozum? Nevím, neznám definici a asi ani není.

Co ovšem vím, je, že můžu něco vymyslet a ukázat můj pohled na věc. Řekněme, že cit znamená chování podle instinktu a rozum používá přemýšlení, logiku a pohled dopředu. Aby bylo o čem psát, vymyslíme si nějakou situaci. Třeba jestli je rozumné rychle odejít z místa, pokud z něj máte špatný pocit.

První, nad čím asi budete přemýšlet je, proč se vám tu nelíbí? Pokud vás přepadne strach, protože to místo je třeba zubař, pak zde je cit jenom překážka a rozum je řešení. Ale co když to je místo, se kterým není nic špatné a prostě se vám zde nelíbí? Rozum nebo cit? V tomto případě byste si asi měli uvědomit, proč na tom místě jste a jestli jenom procházíte. Pak dává smysl to nechat být a odejít, protože je tu šance, že váš instinkt je správný a asi není úplně důvod zkoumat místo, na kterém nechcete být. Jednoduše je asi lepší prostě se víc snažit přemýšlet nad situací rozumně.

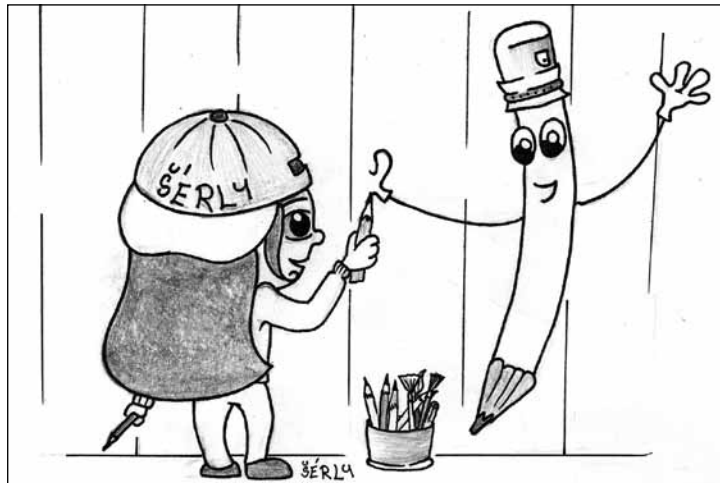
Jakub Veselý, 3.A

Slohový úkol s využitím deseti slov

V našem světě je **láska** velmi zajímavá věc. V páté třídě jste nalepili holce do vlasů **žvýkačku** a byli jste pár, ale teď ji raději lepíme pod židli. Samota nám vyhovuje. **Hudba** se stala naším nejlepším přítelem. Posloucháme všude - v **autobuse**, potají ve **škole** i na **toaletě**. Když se můžou stát přáteli **pes a antilopa**, tak vy taky!" Argumentů pro hledání přátel je spousta... Ale i tak budu raději sama, sednu si k **oknu** a budu sledovat lidi - hraji si, povídají nebo cvičí **workout**. A já? Mně to vyhovuje, jsem sama - šťastná.

J. Hlaváčková, 1.A

Milí čtenáři, přinášíme druhou sérii cestopisů Marka a Kláry, kteří patří do polygrafické rodiny. Z bývalých studentů se stali našimi přáteli, kteří se s vámi opět rádi podělí o své poznatky z cest po Asii. Přinášíme vám sérii jejich zážitků. Nehleďte návaznost, každý příběh je samostatný.

Ěmeke • Klára • Marek • MEZI KONTINENTY

II

10

Konečně ve Varanásí (Indie)

Mark Twain o Váránasí napsal: „Váránasí je starší než historie, starší než tradice, starší dokonce než legendy a ještě dvakrát tak staré jako to všechno dohromady“...

Je tma, budík ještě nezvonil, ale už začíná být vedro. Jdu rovnou do sprchy. No, sprcha..., čouhající kus trubky ze zdi, ale stačí to, hlavně že teče studená voda. Ještě není ohřátá od slunce a je to hrozně příjemné a osvěžující.

Zvoní budík. Balíme a jdeme. U vrátnice se ohlásíme a chlapík si hned řekne o 10 rupií (asi 4 koruny), ptáme se za co. On se otočí na jiného a řekne „night shift“ (noční směna). Dělá si legraci? Copak to není v ceně? Zasmějeme se a jdeme dál. Cestou na ná-

draží koupíme vodu do vlaku. Pořád je ještě docela tma, ale venku už to žije a vaří se snídaně na každém rohu. Kořeněný čaj a vonné tyčinky jsou cítit všude.

Na nádraží se dozvídáme, že náš vlak má hodinu zpoždění. Všude leží spousta lidí, přemýšlíme, že bychom mohli příště taky zkusit takovou „noclehárnu“. Hned se k nám začnou trousit „žebráci“ – maminka s děťátkem, čtyři opravdu otravné a drzé puberťačky, otrhaný kluk... a chtějí „money“ nebo sušenky. Nedostanou nic, protože se ptají jen nás, i když kolem je spousta Indů, kteří na první pohled mají víc peněz než my. Ti jen koukají, co budeme dělat. Navíc si nás vyhlídl jeden toulavý pes a tak si nás hlídá a odhání ty, kteří chtějí natáhnout dlaň. Mně je z toho úzko, ale pravda je, že jsme sem nepřišli spasit jejich životy.

Ranní očista v Ganze

Konečně je tu vlak. Nemáme sedátka, ale lehátka, v uličce, nad sebou. Na tom spodním ale leží Ind, Marek se tedy škrábe ke mně nahoru a šlápne na lehátko s Indem a ten hned, ať dává pozor a že má boty a bude to mít špinavé. Tak mu Marek ukazuje lístek. Nevíme, jestli umí číst, ale je jasné, že jeho lehátko to není. Stejně ho po chvíli vyhodí průvodčí. Marek říká, že je to v pořádku, ať zůstane, protože tam spí i malá holčička. Chyba! Pán Ind je zřejmě z lepší vrstvy a všichni to musí vědět. Tři telefony v ruce a porovnává zvuk repráčeků, do toho jeho paní ječí, aby ji slyšel celý vlak, a děti dělají nepořádek všude kolem. Paní do nich pořád něco cpe a odpadků přibývá. Vše se hází automaticky na zem. Pak přijde nějaký kluk, který to uklidí a natáhne k paní ruku pro pár rupií, má jen jednu. Paní na něj hodí takový škleb, že kluk raději mizí. Aha, a co na to ta jejich karma?

Jízda vlakem

Je vedro k padnutí, oblečení se na nás lepí a my se lepíme k vlaku. Stává se z nás jedná velká kompaktní hmota. Máchám kolem sebe vějířem z Kalkaty, protože větráky na stropě nestíhají. Jen rozkrajují dusno. Marek jde dolů na své lehátko u okna, ale děti po něm lezou a šlapou a rodiče nic neříkají. Tak si zase vyleze ke mně. Vlak stává na jedné zastávce a čekáme dvacet minut. Znejistíme, nejsme už tu? Rozhlédneme se, koho bychom se mohli zeptat. Vedle sedí dvě starší paní Indky v brýlích, a tak se jich ptáme, ony se na nás usmějí, a že ještě ne, že také jedou do Varanásí a že nám řeknou. Zbytek cesty na nás pokukují a usmívají se. Vlak znovu stává a paní Indky na nás mávají. Vystupujeme. Vzduch! Hluboký nádech. Indická rodina vykládá z vlaku nekonečné množství zavazadel. Mizíme. Vylezeme z nádraží a hned nás odchytne tuktukář (řidič malého vozítka typického pro Indii) a že kam jedeme, že nás tam bez problému zaveze, žádné odbočky, žádné lákání. Říkáme, že hledáme jedno ubytování, ale že nejdřív jdeme koupit jízdenku na další přesun. Tuktukář si sedne venku před

Jogurtové osvěžení

kancelář a čeká. V místnosti je klimatizace a protože je to pro turisty a nikde ve frontě žádný Ind, tak je to zařízení raz dva. Jízdenka do Delhi (Dillí) zabookována. Vylezeme ven a před nás skočí ten stejný tuktukář a hned: „You don't like honesty?“ (Vy nemáte rádi upřímnost?) Teda ale opravdu upřímně jsme se rozesmáli. Něco takového slyšet od Inda je fakt k popukání! Ale jo, jedeme s ním a on hned že: „My brother is comming.“ (Přijde můj bratr.) Zarazíme se, protože to je klasická finta nejen Indie. Vy si něco s někým domluvíte, on vás doveze k někomu jinému a tam už to nepla-

tí. Říkáme, že jeho bratr může přijít, ale že on pojedje s námi. Zakroučí hlavou ležatou osmičku a už se jede. Opravdu, žádné zastávky, žádné lákání na koberce a oblečení, žádné přesvědčování, že ubytování nefunguje a že znají lepší, prostě se jede. Před ubytování platíme dohodnutou částku. Tuktukář jde s námi až dovnitř, čekám u batohů a Marek jde s majitelem omrknout pokoje. Jeden si vybere. Tuktukář čeká, ale nic neříká. Na pokoji se dohodneme, že mu Marek dá pár rupií na přilepšenou. Ale už tam není, majitel ubytování nám říká, že už od něj svou provizi za nás dostal. A ne malou, půlku ceny z první noci. Aha! To ale ještě nevíme, že to není to správné ubytování, ale že se jen jmenuje stejně. To zjistíme až druhý den, když nám nesouhlasí mapa s kompasem a místo k řece Ganze se ztrácíme v uličkách ohromného bazaru plného věcí, o kterých by vás ani ve snu nenapadlo, že se dají prodávat. Jdeme ven. Máme hlad, ale nemůžeme první den najít žádnou jídelnu, jen pojízdné prodejničky, cukrárny, ovoce a zeleninu. Ale jídelnu ne! Co budeme jíst? Koupíme alespoň mangový nápoj a nějakou smaženou zeleninu a vrátíme se do ubytovny. Jdeme si sednou na střešní terasu a pozorujeme západ slunce nad magickým Varanásí. Vzduch prosycuje vůně tyčinek, doutnajících ohňů a do toho se ozývají zvony a zpěvy posvátných manter.

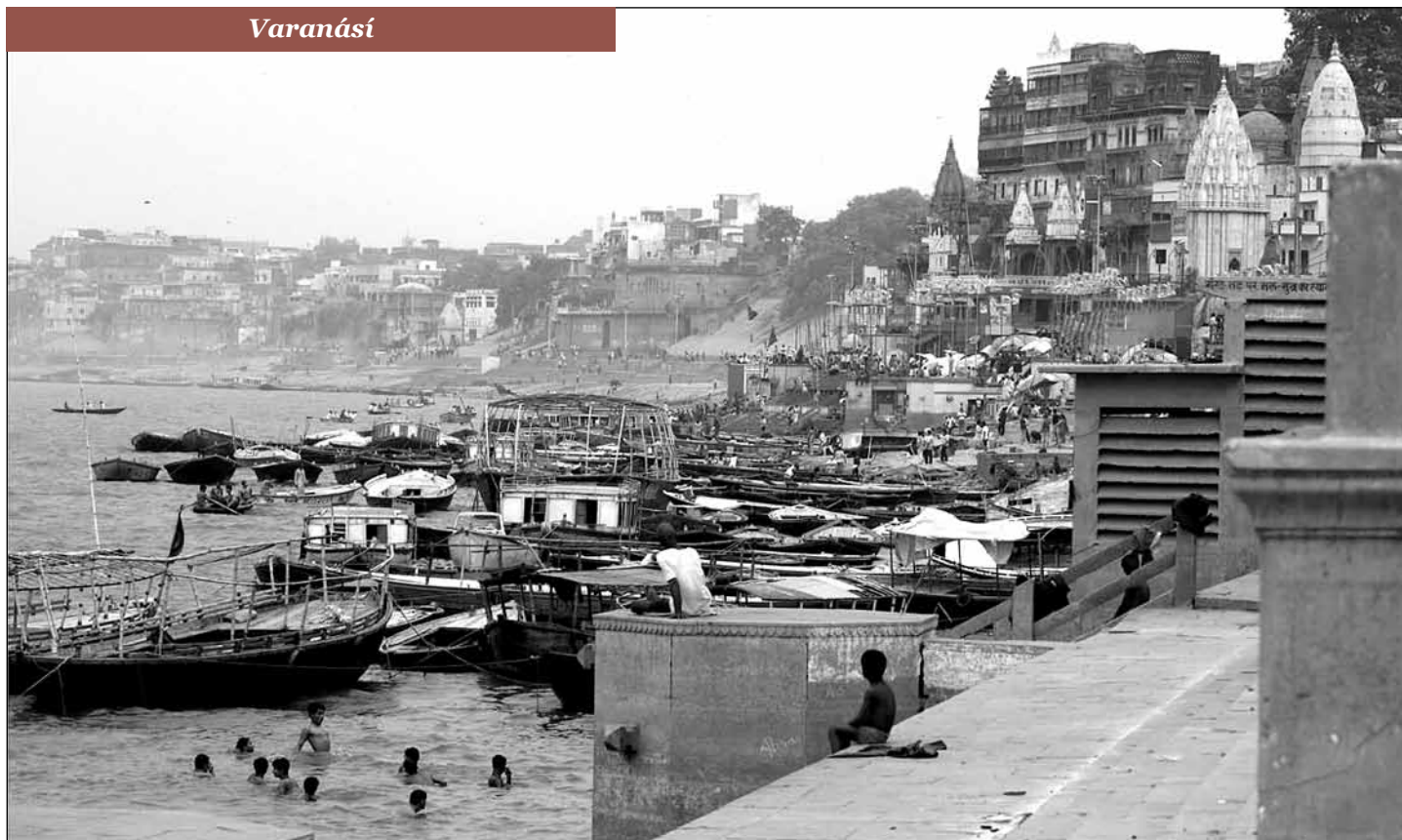
Zaklínač hadů

Takhle tady strávíme celý týden a vůbec se nám odtud nechce.

Cestou sem se nás tuktukář ptal, jak dlouho tu chceme zůstat. Řekli jsme týden. On pokýval hlavou a řekl: „Týden je minimum, maximum je celý život,“ a my tak nějak máme v tu chvíli pocit, že víme, co tím myslí.

ĚMK ©

Varanásí

Podzimní nuda? Ani omylem!

Slunce vychází pozdě a zapadá brzy, listy se barví do oranžova a nastává pro většinu z nás depresivní ubrečený podzim. Všude bláto, chmurná atmosféra přírody a vlezlý vítr. Raději si zaležeme pod deku a budeme projíždět internet. Ani náhodou! Ptáte se však, co dělat místo odpočívání? Je mnoho aktivit, na které jste možná zapomněli. Tak se s vámi ráda podělím o své nejoblíbenější. Tip číslo 1: Pouštění draka. Nemusí to být zdaleka tak nudná činnost, jak se na první pohled může zdát. Kdy jste ho naposledy vypustili do vzduchu? Je čas omést pavučiny, najít vhodný kopec a zábava může začít. Skvěle se při běhu zahřejete a zlepšíte fyzickou kondici.

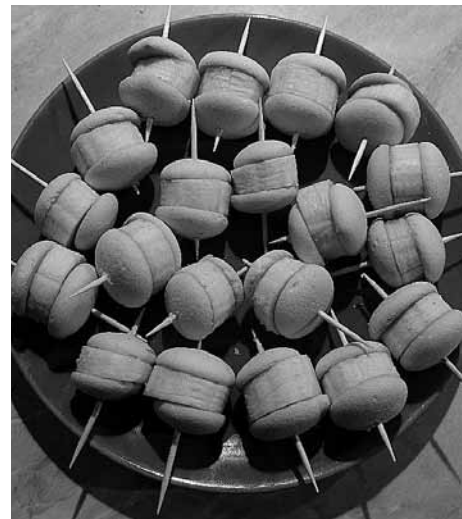
Tip číslo 2: Focení v přírodě. Kupky spadlého listí a mlžný opar nad rybníkem? Dokonalé fotografie! A pokud k tomu zvolíte podzimní outfit, počítejte s pozitivními ohlasy. Že je focení pouze pro dívky? Nesmysl. Tak stejně úžasné fotografie mají jak dívky, tak chlápci. A pozitivita? Čerstvý chladnější vzduch prospěje vašim plicím a celkovému organismu. Hlavně se teple obléct!

Tip číslo 3: Dlabání dýní. Nejlegračnější podzimní aktivita nejlépe s přáteli. Každý dlabá svou dýni a ve fantazii se meze nekladou. Je u toho mnoho zábavy a ještě máte dekoraci vhodnou na podzim. Z vnitřku dýně můžete však ukuchtit mnoho chutných dobrot. Při dlabání si zlepšujete kreativitu a celkově uspokojujete organismus hormony štěstí.

Doufám, že vás tipy inspirovaly. Třeba nějaký vyzkoušejte a uvidíte, že se budete hned cítit lépe. Hezký podzim!

-Verča-

RYCHLOSVÁČA – sladké jednohubky

Podzim je tu a s ním sychravé počasí. Co si takhle spravit náladu a ukuchtit něco levného, rychlého a dobrého jako svačinu do školy. Recept zvládne úplně každý.

Budeme potřebovat:

- Banány – do 20 korun
- Párátka – 10 korun
- Čokoládu nebo čokoládovou polevu – do 20 korun
- Piškoty – 10 korun

Postup: Banán si nakrájíme na kolečka. Mezitím si na sporáku rozehřejeme čokoládu či polevu. Lehce propíchneme párátkem piškot, poté kolečko banánu a znovu piškot. Vytvoří se nám malé sladké jednohubky. Potom namáčíme opatrně v čokoládě. Počítejte s tím, že i vy sami budete mít zaschnutou čokoládu úplně všude. Dále stačí už pouze nechat zatvrdnout čokoládu a máme hotovo.

Doporučení: Je lepší použít čokoládu, nežli polevu. Poleva velmi rychle teče a zasychá. Zatímco čokoláda rozehřátá na vodní páře vytváří lepší konzistenci.

Upozornění: Nebezpečí propíchnutí prstu párátkem.

Velmi rychle mizí z talíře.

- HonzaŠ- a -Verča-

Potkal potkan potkana

Potkani jsou velcí myšovití hlodavci rodu *Rattus*. Na svou velikost jsou neuvěřitelně chytrí, dokonce v některých případech testy prokázaly, že jim to páli víc než psům. Lidé se jich často štítí a ohrnují nad nimi nos, jejich divoká odrůda je známá pro decimaci úrody, přenášení nemocí a žití v kanálech. Ale co jejich domestikovaná alternativa? Nic z toho pro ni neplatí a věřte tomu, nebo ne, oni i ti divocí potkani jsou často celkem čistí, několikrát denně si čistí celý kožich, dokonce víc než kočky.

Jak už jsem zmínil, potkani jsou známí pro přenášení nemocí a často jsou jim (neprávem) přisuzovány i morové epidemie. Za to ale náš potkan (*Rattus norvegicus*) nemůže. Totiž blechy, které šířily mor, se vozily v kožích zcela jiného druhu kterým byla krysa obecná (*Rattus rattus*), a o té dnes mluvit nebudeme. Domestikovaní potkani dokonce žádné choroby nešíří, šlechtěním byli této schopnosti zbaveni.

Takže, proč jsou podle mě potkani tak skvělí mazlíci a jsou vhodní i pro vás? K tomu se teď dostaneme. V první řadě bych rád objasnil, že potkani pravděpodobně nejsou tak nenároční, jak si myslíte. Sám si vzpomínám na svoje představy, které jsem o potkanech měl předtím, než jsem se naučil, jak se o ně starat.

Potkani by VŽDY měli být alespoň dva v jedné kleci. Potkani jsou sociální tvorové (asi tak jako my), a jakékoliv množství kontaktu se člověkem potkáncovi nenahradí spaní na valné hromadě či honění se s jejich parťákem. Pokud bude potkan sám, hrozí, že začne vykazovat symptomy podobné lidské depresi tedy bude spát nepřiměřeně dlouhou dobu, nebude mít motivaci jíst atd. Postupně tohle vede až k smrti chudáka potkana, a tak pokud si potkany někdy pořídíte, nenechte tohle dopustit.

Další věc, kterou potkani potřebují, je velká klec. A když říkám velká, tak myslím velká. Alespoň tak 75 x 75 x 75 cm. Potkani (zvlášť samice) jsou aktivní, rádi lezou po kleci, honí se a převracejí jeden druhého na záda (potkani wrestling). Klec by měla obsahovat několik míst na spaní a alespoň jedno místo, kam se potkánci můžou schovat, pokud se chtějí cítit bezpečně (nějaká plastová roupa nebo krabice od bot by měla stačit). Potkanům také můžete dávat staré hadry (vyprané samozřejmě), mile rádi je rozcupují a udělají si pelíšek.

Většinu jejich potravy by měly tvořit granulky, pozor ale na ty levné, a zvlášť pozor na levné směsi, mohou obsahovat plesnivou kukuřici, která je pro potkany jedovatá. Je smutné, že se my, opatrovníci potkanů, musíme mít takhle na pozoru. Bohužel, potkani životy nejsou příliš ceněné vzhledem k tomu, že na ně spousta lidí nahlíží jako na škůdce či pouhá pokusná zvířata. Výrobci krmiv se tak často ani dvakrát nepárají s ujištěním se, že je krmivo pro potkany přiměřeně vhodné.

Potkani také samozřejmě potřebují podestýlku, já doporučuji dřevěné pelety, rozhodně ne žádný kočkolit (jako nám již jed-

nou bylo bohužel doporučeno zřízenky-ní obchodu). Kočkolit je prašný a potkani mají velmi citlivé plíce a dobrý čich, proto by také jejich podestýlka neměla být v žádném případě navoněná. Představte si, jaké by to bylo, kdyby vám někdo po koberci rozlil silný parfém a zamknul vás v oné místnosti, taky by vám z toho asi nebylo dobře, a to nemáte čich jako potkani. Potkánci by také měli mít dostatek čerstvé vody, ale to je vám určitě jasné. A to je základ péče o potkany. Tolik toho ani nebylo, že? A je to vlastně o dost méně práce, než se starat dejme tomu o hafana, toho musíte venčit. Potkany venčit nemusíte ale trénovat je rozhodně můžete.

A konečně se dostáváme k tomu, proč je starost o potkanky radost. Kde začít? Je toho hodně. Potkánci jsou neobyčejně milá a hravá zvířata, která vás budou brát za člena klanu a budou vás mít velmi rádi (pokud se k nim budete chovat hezky). S potkany se nikdy nebudete nudit, protože mají obdivuhodně rozdílnou paletu povah a rysů chování. Některí z nich jsou strašpytlaví, kteří se s vámi budou pořád mazlit, budou vás mít jako oporu a pomalu se (pokud jsou venku z klece) ani nenají, pokud je nezakryjete rukama a nenavodíte jim pocit bezpečí. Některí se naopak ničeho nebojí a skáčou do věcí čumákem napřed. Některí jsou líní a pomalu nevylezou z pelechu, někteří budou neustále běhat a skákat všude kam je dáte. Některí se pokusí svoje problémy vyřešit chytře, někteří si prostě vynutí, co chtějí. Některí budou rádi přeskakovat překážky (ano, potkani mají dost silné zadní nohy a umí skákat poměrně daleko a vysoko), někteří se budou bát skočit z výšky patnácti centimetrů na polštář. Některí se budou rádi vozit na vašem rameni, někteří budou okamžitě hledat, jak z vás slézt a jít zkoumat okolí, jestli nenajdou něco k snědku. Takže vzhledem k tomu, jak rozdílné povahy mají, není nikde garance, že budou všichni andělci. Můžu vám ale říci, že jakožto vlastník třech potkanic a častý návštěvovatel online fór pro chovatele potkanů jsem se ještě nesetkal s tím, že by někdo měl potkana, který by se nedal zvládnout. Jediný problém může nastat, když seznámujete dva nebo více potkanů, mohou se porvat. Ale i tak, potkani jsou velmi mírumilovní a zřídka si navzájem nějak ublíží. To ale neznamená, že prostě můžete hodit dva dospělé potkany do klece a čekat, že z nich hned budou nejlepší kamarádi. Hezky pozvolna, ale na to je spousta návodů na internetu.

Každopádně můžete čekat, že vám potkani budou dávat tolik lásky, jako jim dáte vy, není těžké se do nich zamilovat. Jsou směšní i roztomilí, chytří i trochu popletové, přírovnal bych je k labradorům. Jedna zábavná věc je, že až na výjimky mohou jíst to, co my (ale rozhodně je nekrmte zbytky nebo starým jídlem, plísňový sýr je pro ně taktéž jedovatý). Je pak tedy velká legrace sledovat, když potkáncovi dáte jednu celou vařenou špagetu, on ji vezme do paciček a začne ji hltnout jako o závod, zatímco se celá dlouhá špageta třepotá ve vzduchu.

Další zábavná věc je samozřejmě mazlení, ne všichni potkani jsou sice mazlíci, ale ti, co jsou, vám to určitě dají vědět. Potkani milují drbání po celém těle, a pokud je budete drbat dobře, oplátí vám to pokusem o čištění vašich prstů olizováním (potkani se tak navzájem čistí také), nebo dokonce budou prohrabávat a lízat vaše vlasy, tak jako by prohrabávali a lízali srst jiným potkanům. Zní to možná trochu nechutně, ale potkani jsou opravdu mnohem čistší než větší zvířata. Že si potkani svůj čas s vámi užívají poznáte také podle toho, že budou skřípat zuby, někdy dokonce poulet očima. Říká se tomu bruxxing (skřípot zuby) a bogging (poulení očima). Poulení očima je vlastně jenom důsledek skřípání zuby. Jejich lebka je malá, a tak jsou v ní věci poskládané takovým způsobem, že jejich oční bulvy mírně při bruxxingu poskakují v jejich očních dŕlících. Vypadá to jako něco, co byste viděli u Toma a Jerryho, ale ono se to děje ve skutečnosti. Zábava je pouštět potkany po posteli, jen pozor na kabely od lampiček, rádi do nich hryžou. Rád bych dodal, že zlozvyky, které potkani mají, se nedají odnaučit. To je jedna malá nevýhoda. Potkani nechápou princip trestu. Pokud se vám vyčurají na koberec a vy je za to praštíte přes čumák, bude to vést leda tak k tomu, že se vás budou bát, nepochopí, proč jste to udělali. Potkani našťástí ale nikdy nezlobí natolik, aby bylo nějakých trestů potřeba. Potkani se dokonce i dají naučit, aby se vyprazdňovali vždy na jednom místě.

Jak už jsem se zmínil, potkani se také dají trénovat. Dělalí podobné disciplíny jako psi (samozřejmě za mňamku), přeskakují překážky, běhají slalom atd. Agility (sport, ve kterém jde o nejrychlejší překonání dráhy v určitý čas, pozn. red.) se hlavně ale dělá se samičkami. Potkani vykazují povahově notnou dávku pohlavní dvojtvárnosti, samci jsou většinou línější a větší mazlové, samičky pak často mají tendenci víc blbnout, pobíhat kolem a hryzat do věcí. Proto se agility dělá hlavně s nimi. Samci jsou také většinou víc cítit, ale nemám s nimi zkušenost. Samičky většinou moc cítit nejsou. Trochu zvláštní ale je, že pokud přičichnete přímo k samiččí srsti, často ucítíte mírně sladkou vůni, někdy připomínající čaj nebo nějaké bylinky či cereálie. Opravdu to je důkaz, že se potkani čistí několikrát denně a pečlivě. A to ani nepotřebují sprchy a šampony na to, aby byli čistí.

Potkani mají i pár nevýhod, ale většina z nich je nicotná oproti tomu, co je na nich dobré. V první řadě bych asi zmínil tu největší, a tou je délka života - 2-3 roky. Potkani jsou také náchylní k nemocem, oproti např. morčatům. S nimi budete k veterináři chodit mnohem častěji. Je to opravdu smutné, že tu nemohou být déle vzhledem k tomu, jaký emocionální vztah si s vámi vybudují a jak moc vás bude těšit je každé ráno vidět viset na žbrdlinách a žebrot o pamlsky. Další nevýhodou je to, že si celkem rádi značkují prostředí, ve kterém se pohybují, a tedy i vás. Zvlášť u samců tohle může být problém. Pokud se na něco ale vyčurají, neměl by to být takový problém, jejich moč nezanechává stopy ani pach. Může se asi zdát nechutné nevyčurání hned po tom, co vám v posteli utrousí pár kapek, ale budete si na to muset zvyknout. Dělalí to pořád. Budou si chtít označkovat i vás, to aby si vás nějak jiní potkani nepřivlastnili. Ale jak už jsem zmínil, není to taková hrůza.

Potkani jsou výborní a milující mazlíčci, často v nich mají zálibu lidé, kteří si připadají odstrčení ze společnosti kvůli předsudkům, protože potkani to mají zrovna tak. Ale nedávejte na předsudky jak u lidí, tak u potkanů - jsou často méně realistické, než si myslíte.

-František-

Máme v rodině přírůstek! Je to CHAMELEON

Protože jsme spontánní lidi, rozhodli jsme se jednoho dne, že je nás doma málo a potřebujeme dalšího člena rodiny. Volba padla na chameleona, protože jedno terárium navíc leží na půdě nevyužitě a zeje prázdnotou.

Chameleona seženete ve zverimexu nebo u chovatele. Koupili jsme ho ve zverimexu za 1000 korun. U všech plazů je pořizovací cena zvířete a terária nejvyšší, provozní náklady jsou pak minimální.

Převáželi jsme ho autem, což už od první minuty nesnášel. Chameleon vám totiž dá najevo, že ho štve. Mění barvy od světle zelené po tmavě, olivově zelenou až černou. Když je světle zelený, je všechno v pohodě. Čím víc je olivový, tím více je naštvaný. Celou cestu autem strávil v tmavých barvách.

Doma potřebuje zařízené terárium. V něm musí mít žárovku, která svítí a zároveň i hřeje. Jako podestýlka je vhodná rašelina. Také potřebuje květinu, po které bude šplhat. Většinu času tráví na květině, po zemi se moc neprochází.

V jídelníčku má cvrčky, červy a někdy i šváby. Vše k dostání ve zverimexu. Cvrčci a švábi se prodávají na krabíčky. Červy vám paní prodavačka naměří odměrkou. Ta v našem oblíbeném zverimexu na ně má panákovou skleničku, takže: „Jednoho panáka červů, prosím.“

Chameleon je velký jedlík. Vlastně kvůli anatomii svých střev nemůže jinak, jí pravidelně, často a hodně. Ten náš je zatím ještě malý a sní tři nebo čtyři cvrčky denně. K tomu dostává každý den pár červů.

Je to všežravec, proto někdy nepohrdne také zeleninou a ovocem. V tomhle je chameleon docela vybíravý, každý z nich má své oblíbené druhy. Ten náš vůbec nejí jablko, ale miluje salát. Ovšem pod jednou podmínkou - nikdo ho u toho nesmí vidět.

V praxi to vypadá následovně: dáte salát do terária a odejdete pryč. Chameleon počká, až odejdete a pak si salát vezme. Až přijдете zpátky, salát bude pryč. Vy přijmete to, že salát se vypařil. Vy víte, že ho chameleon snědl. Chameleon ví, že vy víte. A o tom to je. Když náhodou přijdete do místnosti dřív, tak salát zahazuje a utíká od něj pryč. Salát prostě samovolně mizí.

S chameleonelem je velká zábava. Někdy se chce nosit, dělá si z vás živou prolézačku, ale někdy nemá náladu, ztmavne a když na nošení dále trváte, zasyčí na vás jako kočka.

My jsme bohužel dostali trochu nemotorného, takže se někdy stane, že vymrští jazyk velkou rychlostí po kolemjdoucím cvrčkovi, ale netrefí ho a naplní si pusu jen rašelinou. Prý je to normální, rašelina vyjde přirozenou cestou a já doufám, že z toho vyroste.

Chameleon poroste. Náš chameleon je chameleon jemenský a dorůstá až 65 centimetrů. Samice je trochu menší, ta by měla mít jen 45 centimetrů, ale podle všeho máme samce. Pozná se to podle velikosti helmy, kterou má na hlavě, podle velikosti laloku, který nafukuje, když se cítí drsně, a také podle ostruh na zadních tlapičkách. Všechno toto nasvědčuje tomu, že máme samce.

Pomalu se rozhlížím po našem malém pokoji a doufám, že začneme stavět dům opravdu brzy.

A jak vypadá klasický den s chameleonelem? Ráno vstanete a chameleona pozdravíte. Bude mít stejně ignorující výraz jako vždy. Pokud mu rozsvítíte moc brzy, jako já ve všední dny v 6.30, bude mít velmi tmavou barvu a bude takzvaně „nasránek“. Omlouvám se za výrazivo, které by slušná mladá dáma neměla použít, ale skvěle dokresluje povahu našeho chameleona a mělo by to být jeho druhé jméno. Pokud mu ale rozsvítíte příliš pozdě, jako já o víkend v 11.00, bude se na vás tvářit s výrazem: „No, kde jsi?“ a bude opět „nasránek“. Olivová barva mu fakt sluší.

Po rozsvícení mu musíte postříkat terárium vodou z rozprašovače, abyste simulovali jeho přirozené prostředí deštného pralesa. Je zde pár pravidel - nesmíte moc stříkat na žárovku, což dává smysl. Voda a elektřina není zrovna dobrá kombinace. Dále nesmíte „přšet“ přímo na něj, jinak budete mít „nasránka“.

Poté dáte do terária tři cvrčky. Obalíte je v bílém prášku, který koupíte ve zverimexu a který obsahuje vitamíny, které plazi nejsou schopni v našem prostředí získávat. Někdy je sní hned najednou a někdy si je nechá lézt po hlavě.

Většinu dne trávíte v konstantním strachu, že vám utekl, protože prostě splyne natoľik, že není k nalezení. Je to mistr schovávání. Celý den je v naprostém klidu, protože žádný predátor ho nevidí. Je to přece kytka, no ne?

Pokud se ho rozhodnete vyndat z terária v dobu, kdy on nechce, máte „nasránka“. Ještě jsem nevypozorovala, jak poznám, jestli zrovna stojí o kontakt, nebo ne. Je to jako sázka do loterie.

Večer by si dal ještě malý přídavek - nějakého toho cvrčka nebo červa. Pak se pokojně odeberá ke spánku, aby se mohl probudit a vstávat ještě levější nohou, než včera.

Jinak je to vcelku jednoduché a nenáročné zvíře a jsme všichni moc rádi, že ho máme.

-Tápka-

ŽIVOT ŠTĚNĚTE /5/ Náš závodník číslo jedna

Naše milovaná krátkosrstá kolie Bastien je už pěkný vyvrhel. Jeho rostoucí věk je přímo úměrný nárůstu energie, jinými slovy je čím dál tím více divoký. Podlaha našeho rodinného domu se plní rozkousanými korkovými špunty, kousky plyšáků a také spousta chlupů. Poté nám pejsek ztížil práci ještě více, rozkousal i smetáček. Bylo jasné, že pro něj musíme najít vhodné zaměstnání nebo alespoň zábavu. Kromě pravidelných procházek jsme potřebovali něco více.

Přišel na to táta. Bastík s ním bude běhat. Otec sice běhá jen pro zábavu, ale zato často a je už pořádně vytrénovaný. Znělo to jako super plán k uklidnění neposedného psa. Hned při prvním běhu se ale objevilo několik problémů. Bastík nebral běh vážně, zastavoval se u plotů s dalšími psy, očmukával kde co a chodil si na záchod. Vzhledem k tomu, že byli spolu běžci spojeni vodítkem, musel táta vždy čekat. Potřebovali jsme najít další nápad.

Kupodivu stačilo jen stejný nápad zdokonalit. Mamka Bastíka přihlásila na amatérský psí závod. Bylo to spíše jakési sdružení lidí se psy. V den D jsme celá rodina přišli povzbuzovat otce a psa k rybníku „Mexiko“. Sešlo se zde pět párů běžců, takže se nikdo nemusel bát ušlapání. Trasu běhu znala hlavně pořadatelka, ostatní ji museli následovat, koneckonců to byl jen přátelský trénink.

Po lehké rozevčiče dvounohých i čtyřnohých závodníků se jednoduše tlesklo a bylo odstartováno. K našemu velkému překvapení Bastík bleskurychle zareagoval a vyřídil se pronásledovat pořadatelku v čele závodu. Táta měl co dělat, aby pejskovi stačil. Za zatáčkou u rybníka nám fanouškům zmizeli z očí. Po jejich šesti kilometrech jsme u cílové rovinky spatřili první závodníci a těsně za jejími zády Bastíka s otcem. Hned nám došlo, proč byl Bastien celou dobu tak rychlý. V čele se totiž držela krásná fenka border kolie a takovou nádhru si přece náš psí teenager nenechá utéct. Jásali jsme a povzbuzovali naše favority. Dopadlo to nádherným druhým místem.

Ve finále stejně ani vítěz nezískal materiální cenu. Ve skutečnosti šlo o to, aby si majitelé, ale hlavně pejsci užili nějaké pozdvižení. Moc se nám závod líbil. Obzvláště nadšený byl i Bastien, který měl užitek pro svou nadbytečnou energii a po závodě se mohl kamarádit se všemi psími závodníky.

-Dan-

Noc vědců v Děčíně

OzoBoti

Stalo se vám někdy, že se váš úplně obyčejný den najednou obrátil o sto osmdesát stupňů? To přesně se stalo mně! Poslední zářijový pátek mi můj přítel napsal, že ve škole zůstává až do večera a že mám za ním přijet. Studuje na ČVUT v Praze, konkrétně na Fakultě jaderné a fyzikálně inženýrské (FJFI) v Děčíně. A tak začalo mé jednodenní dobrodružství. Cesta byla velice výživná. Jelikož často necestuji hromadnou dopravou, autobus plný lidí byl pro mě dost nekomfortní zážitek. Ale dojela jsem na místo v pořádku a bez úhony! Zaslouženě jsem byla pozvána do kavárny Coffee & Books, která funguje nedaleko školy, kam jsme měli namířeno. Káva byla výborná, a proto vřele doporučuji se tam zastavit.

To, co následovalo, bylo náramně zajímavé. Ve škole totiž probíhala akce Noc vědců a vědci se to tam jen hemžilo. Zajímavé pokusy, přístroje nebo přednášky byly samozřejmostí. Každý vám vše s radostí a zapálením vysvětlil a tím přiblížil, co se na jednotlivých oborech učí. Ale buďme upřímní! Půlce jsem vůbec nerozuměla. Přece jenom jsem grafik a ne vědec. Pro mou nevědomost vše vypadalo dost skvěle a zaujalo mou pozornost. Dozvěděla jsem se přehršel nových informací a pořídila pro naše čtenáře z tohoto večera několik fotek.

-Kajča-

Plexisklo, do kterého byl puštěn svazek elektronů přes urychlovač částic

Robot z Lega se senzory pohybu, který při zaznamenání pohybu začne "útočit" (točit vrtulí)

Dozimetr, který měří radioaktivitu smolince vedeného vláčkem

3D tiskárna

Not everyone has big hands

Jiřka z 1.S ráda kreslí a na grafickém tabletu nakreslila tento komiks. Na první pohled se pointa nezdá být až tak zajímavá. Stále jsem přemýšlela, jak jej nazvat, co k němu napsat, aby přitáhl čtenáře. Zdánilivě obyčejná myšlenka není tak obyčejná. Svoje dlaně si skutečně poměříme. A každý z nás je má jiné. Moje neteř Radunka má dlouhé prsty klavíristky a také to klavíristka je. A výborná. Moje dlaně jsou zase velmi malé, mám krátké prsty, neúměrně k mojí postavě. Jsem poměrně vysoká, ale prsty mi nevyrostly. Možná proto, že jsem v pubertě prodělala dlouhodobý zánět šlach v dlaních a celý rok jsem si musela denně balit ruce do horkého bahna. Musela jsem tehdy přerušit hru na housle, ale také veškeré domácí práce (což mi velmi vyhovovalo, s nádobím musel pomáhat můj bratr). Možná je mi to ale dáno geneticky. Na klavír sice hraji, ale určitě mám co dělat s oktávou.

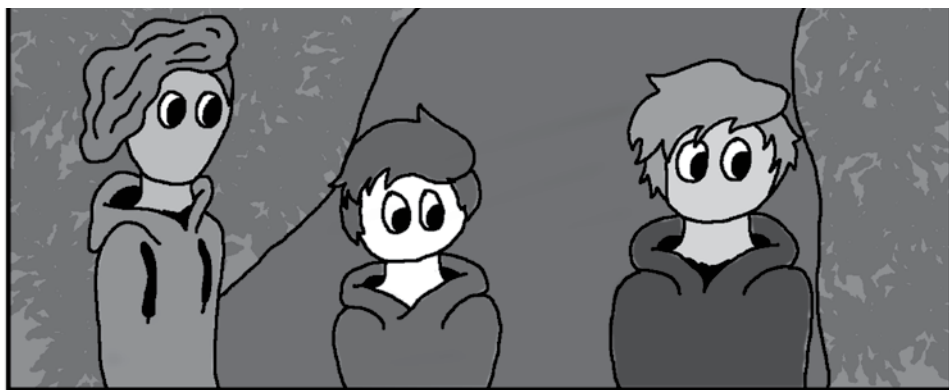
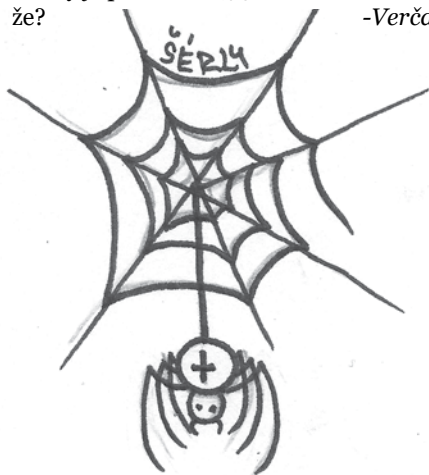
A co vy, čtenáři, podívali jste se někdy na svoje ruce? Poměřovali jste si je někdy s někým. Vsadím se, že se nenajde nikdo, kdo by odpověděl NE. -ŠA-

Víte, že...

- Každý jistě známe katalogy plné nabízeného zboží ve firmách. Víte ale, jak vypadá dosavadní rekordní katalog? Největší tištěný katalog, vytvořený roku 2005 společností Aviall Services, měl 2.656 stran a vážil 3,4 kg.
- Zajímaly by vás rozměry naopak nejmenší knihy na světě? Kniha pochází z Japonska, má 22 stran a délka každé její strany je přibližně 0,75mm. Neuvěřitelné že?

-Verča-

PERLIČKY v hodinách 2. A

- Spolužačka nadává, že jí pořád nevychází nerovnice. Když se podívám přes rameno, abych jí poradila, vidím $2+4=7$!
- Pan učitel Macek se ptá: „Kam jsi dal ty zlomky?“ Žák mu odpovídá: „Nevím, kam jste si je strčil.“
- Pan učitel říká, že to máme dělat každý s každým. Než nám došlo, že to má být v počítání, dostávali jsme velké záchvaty smíchu.

-Donny-

Ve třídě 1.S se neřeže, ale řeše!

„Dvakrát měř, třikrát řež.“ Toto pořekadlo by se mělo opravit jako: „Dvakrát měř, jednou řež.“ Ale to by přece nebyla zábava, kdyby to někdo neopravil jako: „Dvakrát měř, třikrát řeš. A bude to se „š.“

-Martias-

Napsat sloh? Brrr!

Učit češtinu je někdy velmi zajímavé. Odjakživa ale nerada vyučuji sloh. Mám pocit, že naučit žáky psát je to největší umění na světě. A kdo nemá dar od pána-boha, musí na sobě drít roky, aby se jeho texty daly číst. Roli hrají témata, slohové útvary a styly, do kterých se musí žák trefit. Splnit zadání a právě teď napsat slohovou práci, když zrovna nemá náladu nebo na věc ujasněný názor, kdy se mu chce třeba spát nebo by potřeboval týden čas na rozmyšlenou, je mnohdy nadelidský úkol. Oříškem stále větším je jazyk se vším tím pravopisem, interpunkcí a spisovností. Žák je znechucen. A teď s tím bojujete! Pakliže se žákovi prostě nechce, bojujete s větrnými mlýny. A tak hledáte způsoby, jak zaujmout a nadchnout a vyburcovat k aktivitě, abyste nemuseli drít vy, ale žáci. Přeci jen Čapkovská teorie líného učitele a aktivního žáka se mi líbí (Robert Čapek, moderní didaktik). -ŠA-

Osvědčila se mi řada nápadů. Žák třeba může napsat práci nespisovně, padá tak zásadní překážka současné generace. Tuto fintu volím v době, kdy zkoumáme nespisovný jazyk, slang, argot nebo nářečí. Žáci píší jako diví, pak přepisují verzi do spisovného jazyka. Srovnání obou bývá velmi zajímavé.

Žákovi také pomůže slovní zásoba. A aby to nebylo jen na mě, ve třídě se vymyslí deset slov a žáci mají za úkol je použít ve svém textu. To je jediné omezení, které mají. Rozsah, úvar, spisovnost? Neomezeno. Společně si výsledné práce čteme a úplně snadno vyvodíme, že co člověk, to styl. Někdo je rozvěklý, někdo stručný, někdo vážný a jiný veselý. Každý má jinou slovní zásobu, nápady a fantazii.

Vybrala jsem namátkou několik textů a věřte, že i ty nezveřejněné jsou dobré a také tak trochu ujeté jako ty zveřejněné. Nicméně slohové jsou všechny v pořádku.

Posuďte sami, jak se s takovým úkolem poprali žáci 1.S, kteří měli do textu zakomponovat slova: **diář, teče voda, zadek, čaj, škola, palma, kotrmelec, němčina, koleje** (cítíte tu lehkou provokaci a škodolibou radost, s jakou někdo vymyslel slovo zadek?)

Ve škole

Ve škole je mým oblíbeným předmětem tělocvik. Měl jsem za úkol udělat kotrmelec, ale můžu vám říct, že jsem si pěkně narazil zadek. Po tomto dvouhodinovém faux paux následovala němčina. V mém diáři bylo napsáno, že píšeme desetiminutovku ze slovíček. Naším tématem se stala doprava a prvním slovem v testu byly koleje. Neměl jsem nejmenší tušení, jak se řeknou „koleje“ německy, a proto jsem si taky říkal: „Jak to mám sakra vědět?“ Zatímco paní učitelka popíjela svůj čaj, my jsme se trápili nad tím divným slovem. Ve třídě jsme měli menší palmu, a tak jsem ji chtěl zalít, samozřejmě vodou, aby neuschla. Mezitím se ale začali dva spolužáci strkat a z jejich zbrklostí omylem strčili i do mě, čímž způsobili to, že jsem tu vodu nechtěně vylil vedle květináče. Byl jsem trochu naštvaný, a proto jsem na kluky zakřičel: „Kluci! Děvejte se! Kvůli vám je tu vše mokré!“ Naštěstí se to vyřešilo v míru a vše dobře dopadlo.

M. Bartoš, 1.S

Ranní trable

Tož jsem si jednou chtěl udělat zelený čaj. Jelikož jsem byl v té době úplně nemešlo a zapomněl jsem si ráno zalít svoji oblíbenou palmu v květináči, nalil jsem si více vody. „Teče voda téče, od potoka k řece,“ broukal jsem si v hlavě, zatímco jsem odléval vodu do své konvice. Takový nádherný den, pomyslel jsem si, zatímco jsem se drbal na zadku. Náhle jsem však uslyšel povědomý zvuk.

Že by vlak, či autobus, hádal jsem. Koukl jsem se z okna na koleje, zda se netřesou. Aha! Bude to vlak, řekl jsem a vyhlížel z povzdálí. Bylo na něm něco napsaného německy, tudíž jsem se přestal snažit přeložit ty klikyháky a začal vnímat okolí. „Ale ne!“ zakřičel jsem, když jsem zjistil, že voda už prskala na linku. Udělal jsem rychlý kotrmelec, čímž jsem se nejen dostal rychleji k bublající konvici, ale dokonce jsem do ní strčil, díky čemuž jsem polil sebe, svoji školní tašku a můj diář, který jsem si tak rád nechával na lince kuchyně. V pocitech bolesti jsem došplhal k umyvadlu a začal si chladit spálenou ruku. „Doprčič!“ naříkal jsem a zjišťoval škody neštěstí. Zhruba polovina podlahy byla pokryta vodou, což nebyl takový problém uklidit, ale musel jsem to stihnout do patnácti minut, jelikož jsem musel spěchat do školy.

J. Smetana, 1.S

Ráno ve třídě

Po zazvonění přišel do třídy náš pan učitel a přinesl si s sebou z domova čaj v termosce, protože ve škole celý den nepoteče voda. Po chvíli otevřel svůj diář a volal mě z němčiny. Dostal jsem jedničku a úplně mě to vykolejilo. Z radosti jsem udělal několik kotrmelců okolo palmy, která stojí na školní chodbě, protože kdybych schytl špatnou známku, dostal bych doma na zadek, a to bych nechtěl.

J. Valenta, 1.S

Co se dneska stalo

Hele! Neuvěříte, co se mi dneska stalo. Šel jsem ze školy, měl jsem němčinu a bolela mě z toho hlava. Tak jsem pil čaj z jídelny. No a normálně přecházím koleje a BUM! Zakopnu a jedu. Kotrmelec za kotrmelcem. No a řeka ŠPLOUCH! No to je v háji. Zadek totálně mokrej a voda teče, jako by se nechumelilo. Naštěstí tam rostla palma, po které jsem se vyškrábal ven a šel domů. Hm, tak to si zapíšu do diáře.

A. Rýdl, 1.S

Karel

Na můj růžový školní diář plný barevných papírků, které sloužily jako záložky, se mi vylil neslazený borůvkový čaj v červeném hrníčku. Povzdechla jsem si smutně a z batohu nacházejícího se vedle židle, kde jsem seděla, vytáhla balení

kapesníčku „Tento“ a začala jsem zběsile utírat pořád dostatečně horký čaj. Zrak jsem z nějakého důvodu přesunula na palmu stojící v rohu pokoje. Sledovala se mnou tu tragédií a stejně jako já na tu pohromu smutně koukala. Opět ke mně promluvíla a do ouška mi pošeptala celkem děsivou věc. Chtěla ukončit svůj život a lehnout si na koleje. Snažila jsem se jí její čin rozmluvit a tím zachránit moji milovanou palmu. Nepovedlo se a já musela její oběť rádně uctít, takže jsem udělala několik kotrmelců jako náznak ztráty milovaného stromu. Z jejího pohřbu jsem posléze se svěšenými rameny přišla domů. Svlékla jsem si kabát a odložila ho na věšák v předsíni. Došla jsem do velké kuchyně, kde z kohoutku tekla voda. „Teče voda!“ křikla na mě naše uklízečka s velkým zadkem, stála opodál a utírala prach z linky. „Zavři kohoutek, prosím,“ dala otráveně a dál se věnovala prachu. „Takové plýtvání!“ Povzdechla jsem si, přičemž jsem její prosbu ignorovala. „Němčina je super,“ odpověděla jsem jí nesmyslně, neboť mě uklízečka ani trochu nezajímala. Odešla jsem do pokoje a ode dveří jsem se podívala na místo, které patřilo palmě: „Budeš navždy v našich srdcích, Karle.“

A. Koudelková, 1.S

Milý deničku

Ráno jsem vstala z postele, šla jsem se obléknout a pak jsem si natočila vodu do konvice. Po dlouhé době jsem si udělala čaj. Když byl na stole, vzpomněla jsem si na svůj sen. Stála jsem kolejíčkem s mluvící palmou, která měla obrovský zadek. Řeknu ti, byl to vážně divný sen. Jela jsem do školy autobusem, kde jsem udělala na schodech kotrmelec. Doteď mě vše bolí. První hodinu jsme měli němčinu, zapomněla jsem doma diář. Paní učitelka bude nadávat.

N. Balážová, 1.S

S krabicí netřepat

Jako malá holka jsem chodívala na workout. Chtěla jsem si hrát s ostatními dětmi, ale neměly mě rády. Cítila jsem samotu, jako kdybych na tomhle světě byla sama. Jednoho nečekaného dne jsem zůstala sama doma, pak přišla mamka a volala na mě z chodby: „Milčo, mám pro tebe dáreček!“

Celá natěšená jsem vylétla z toalety za mamkou. Přesunuly jsme se do obýváku a mamka mi podala malou propíchanou krabici s mašlí. Byla krásná, měla fialovou barvu a vzor z pejsky. Vzala jsem krabici do rukou a chtěla s ní zatřást. Když to spatřila mamka, rychle zařvala: „Nesmi se s tím trást!“ Rychle jsem na to zareagovala a přestala.

Pomalým tahem jsem rozmotala mašličku na krabici a sundala ji, pak jsem zvedla víko a vybafl na mě krásný, malý, chlupatý pes. Vzala jsem si ho do ruky a v té chvíli začala hrát hudba zvonku. Mamka šla otevřít. Najednou přišli dva muži a každý z nich nesl dvě židle. „To jsou ty židle, které mamka objednala,“ řekla jsem si v duchu. Jeden z nich odložil židli, sáhl do kapsy a vytáhl žvýkačku. Poté, co ji rozkousal nafoukl bublinu a praskl ji. Moje nová láska nebo-li můj nový pes jménem Max se tak lekl, že vyskočil jako Antilopa.

M. Oravcová, 1.S

STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA
MEDIÁLNÍ GRAFIKY
A POLYGRAFIE

POLY GRAFKA RUMBURK

[WWW.SOSMGP.CZ](http://www.sosmgp.cz)

**DNY OTEVŘENÝCH
DVEŘÍ**
[12. 12. 2019]
[16. 01. 2020]

STUDIJNÍ OBORY
[zakončené maturitní zkouškou]

GRAFIK PRO MÉDIA
TISKÁŘ NA POČÍTAČOVĚ ŘÍZENÝCH STROJÍCH

UČEBNÍ OBORY
[zakončené závěrečnou zkouškou]
GRAFIK - TISKÁŘ - KNIHAŘ

BEZEVŠEH

■ **Vydává a tiskne:** SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk v nákladu 500 kusů. ■ **Redakční rada:** Mgr. I. Šabatová (ŠA), I. Šabata (iša), Mgr. Bc. J. Uher, Bc. L. Obergruberová (lo), Mgr. F. Stojanik (fis), R. Liščák, Š. Makovská (Šerly), M. Průša (Trucker), K. Stěpánková (kajča), D. Rýdl (Dan), K. Kočová (KK), V. Petrová (Verča), J. Šach (Honzaš), S. Kovandová (Sabča), D. Alešová (Donny), T. Pišová (Wolfe), H. Poupová (Ťapka), K. Kurková (Šmudla), M. Surý (Marťas), E. Stárková (Eliša), L. Třetinová (Trea), A. Koudelková (Adeleta), J. Heroutová (PG), F. Grünberg (František).
■ **webové stránky:** T. Slezák ■ **Technické a grafické zpracování:** I. Šabata